

Giới thiệu Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc

Bạn đang đọc tác phẩm Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc của tác giả Lãnh Dạ Hàn, được người đọc đánh giá là một tựa truyện teen hay đáng đọc và cảm nhận như chính nỗi lòng tác giả.

Cuộc sống luôn luôn đưa đẩy. Còn số phận thì không bao giờ đoán trước được. Tồn tại vì điều gì? Sao lại phải tồn tại? Chết với sống cái nào đau khổ hơn? Không! Cái sống đau khổ, cái chết không đau khổ. Nhưng thật sự nếu gần cái chết mà còn sống thì sao nhỉ? Tóm lại chọn cái chết hay sống? Nếu bạn chưa chọn được. Vậy thì tôi chọn cho bạn một cái sống thật thú vị nhá (một cái sống tràn đầy chết chóc)

Một cô bé lạnh lùng với người lạ thân thiện với người quen, lớn lên trong một gia đình không giàu có, cha mẹ ly dị, luôn bị la mắng đánh đập mỗi ngày bởi mẹ (cô sống với mẹ và đưa em nhưng cô không biết rằng sự thật đằng sau đó là gì) ai cũng không thương yêu cô kể cả họ hàng, rồi vào lúc 13t cô bé đó bị tai nạn xe và mất trí nhớ, người gây tai nạn cho cô thấy vậy nhận cô làm con nuôi.

Từ đó, cuộc sống cô trong truyện khác hẳn cho đến khi Đức Nam chết (em họ trong gia đình mới của cô,cậu bé là người cô yêu quý nhất), cô thay đổi và trả thù bằng mọi giá ...và còn nhiều chuyện xảy ra với cô hơn nữa...Từ đó. Nhiều sự chết chóc xảy ra từ một cô bé Băng Giá .

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sơ Lược Nhân Vật Chính + Bắt Đầu

Sau đây là phần giới thiệu sơ lược nhưng ít nói về tính cách và chỉ số IQ sẽ không đề cập tới dữ liệu nhiều, khi đọc truyện nếu có gì thì mong cho nhận xét
^_^.

1. Lữ Nhạc Thiên (nó-Gavy): Tên thật(trước khi mất trí nhớ) là Huỳnh Như Băng nhưng thật sự trí nhớ từ 4t trở xuống bị đóng băng nên nó chả nhớ chỉ nhớ khi 4t trở lên,chi dùng một từ đẹp, đôi mắt đen đậm chất cafe, tóc dài màu đen khi lớn nhưng lúc nhỏ là vàng nâu(có một điều lạ khi cô giận hay hận or đau khổ tột độ thì tóc chuyển đỏ màu máu và mắt xám tro nhưng lý do thì nói sao) , khi bước vào gia đình mới cô có nhiều thân phận sau này biết ^-^, IQ: cao học rất giỏi.
2. Lâm Tri Phong (hắn-Kuro): Gia thế giàu nhưng thua gia đình mới của nó, đôi mắt hổ phách, tóc màu hạt dẻ, đẹp trai học cũng giỏi, sát thủ Zon bí mật chưa ai biết.
3. Nhữ Trần Vy Tâm (Tris): Công chúa người Pháp, bạn thân nó khi nó mất trí nhớ, thương nó cực, khuôn mặt nửa Châu Âu và Châu Á, cực kỳ thích tím và có đôi mắt màu tím huyền bí rất đẹp, tóc bạch kim lai từ Mẹ cô(Mẹ cô là Nữ Hoàng Pháp).
4. Lý Quách Triệt (Jan): Gia thế ngang hần, bạn thân hần, đôi mắt nâu, khuôn mặt đẹp trai và hơi tí baby con nít, tóc đỏ hun(nhuộm tóc), là bang chủ của bang nhóm Evil.
5. Lý Quách Mẫn (Linz): Chị Jan, chơi thân với nó và Tris, là nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng đồng thời là tổng giám đốc Lý gia.
6. Dương Đức Nam (Kin): Em họ nó(khi mất trí nhớ) con của em mẹ nuôi nó, do mẹ nuôi nó và mẹ Kin là người anh nên anh thừa nhận được đôi mắt xanh đại dương rất đẹp, tóc xanh rêu, cậu yêu nó và luôn bảo vệ nó.
7. Dương Đức Anh (Ken): Anh Kin rất giống Kin nhưng chỉ duy nhất là khác màu mắt là xám khói, yêu nó từ cái nhìn đầu tiên nhưng không nói và âm thầm bảo vệ nó, cũng như nó lạnh lùng với mọi người kể cả cha mẹ cậu sau khi mất Đức Nam, nhưng chỉ dịu dàng bên nó.
8. Huỳnh Như Nguyệt: Em gái ruột của nó, thương nó nhưng là sau này, cô giống nó về màu của đôi mắt, tóc đen nhánh, ham chơi, học không giỏi nhưng thông minh, luôn tìm kiếm nó trở về.
9. Nguyễn Trần Nguyên: Bạn thân nó khi nó chưa bị mất trí nhớ, con nhà tập đoàn Nguyễn Trần, yêu nó sâu đậm nhưng khi nó ra đi (ở bên gia đình mới) thì đau khổ và trở nên lạnh lùng, giúp nó bảo vệ em nó.
10. Trần Minh Tuấn: Bạn nó (khi chưa mất trí nhớ) bạn thân Nguyên, luôn đi chung với nó, sau này thích Nguyệt, tóc hạt dẻ mắt nâu sẫm, lúc đầu là con mồ côi sau đó gặp lại được bama ruột, trở thành người điều khiển tập đoàn Trần Thị.(lúc mồ côi chỉ có tên là Nhật)

Kết Thúc Giới Thiệu

(-Sơ lược 9 nhân vật chính trước còn nhân vật còn lại thì các chap sau hé lộ và Gavy là nhân vật trung tâm của câu chuyện, nên tất cả đều nói về nó nhiều nhất, tôi sử dụng nhiều lần từ "mất trí nhớ" vì sợ không hiểu, đây là lần đầu viết truyện mong mọi người ủng hộ, hân hạnh kính chào đến đây-)

13t là cái tuổi không lo không nghĩ chỉ biết ngồi học và chơi. Nhưng nó lại không, mẹ nó hằng ngày cứ lo ép thúc nó học giỏi để vô trường chuyên mà nó không muốn thế, nó thích tự do và ghét áp lực, nó thích học cái gì mà không mệt mỏi một cái gì không áp lực nhiều như chương trình học ở Việt Nam. Còn gia đình không khá giả nên nó cũng đi làm thêm để kiếm thêm tiền, bama li dị sớm nó ở với mẹ và Nguyệt-em gái nó, nó ít nói hơn hồi nhỏ và biết suy nghĩ rất nhiều cho người khác, nhưng chả ai biết mỗi lần nó làm gì hay không làm gì mẹ và mọi người cũng cho nó sai, ngày nào mẹ nó cũng chửi nó có lúc đánh nó rất dã man, em nó không thương nó, nó là chị nhưng Nguyệt coi Trần-em họ nó- là chị hơn, bất cứ chuyện gì cũng bênh vực. Cuộc sống xã hội nhà trường kể cả gia đình cũng

không tha cho nó. Haiz.Bắt Đầu

-Reng...Reng...Tinh...Tinh...Tinh

Tiếng chuông báo thức liên hồi là tác phẩm để yêu, đó là món quà sinh nhật trước của bố nó tặng cho dù ông không thương nó.

-Băng, mày tắt báo thức để tao ngủ coi. Um sùm ngủ không được.(mẹ nó)

(Không động tĩnh)

-Băng (mẹ nó hằng giọng lên gọi nó lần nữa)

-Dạ, con tắt liền(nó nghe mẹ hằng lên là sắp có chuyện nên nói trước rồi làm sao _bó tay nó)

Nói xong lồm cồm ngồi dậy làm VSCN 10' vác balo và em vinamilk không đường leo lên xe đạp đi học.

Trên đường đi thì

-Chán nản cuộc sống này quá đi mất. Ước gì mình chết đi nhỉ? Nhưng chưa được mình còn trách nhiệm nữa. Ôi cuộc sống tôi còn gì xảy ra nữa. Trời ơi.(Nó la lên,mọi người nhìn nó như sinh vật lạ).

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đùng....âm...! Tôi Là Ai?

Trong khi mãi mê đọc thoại một mình..

-Đùng... Âm..âm

Một chiếc xe ô tô đâm vào nó, vì tài xế cứ lo nhìn đầu đầu không để ý xe nó đi tới thể là đụng vào xe nó.Nó bất ngờ và bị hất ra xa khỏi xe đạp hơn 500m máu bắt đầu chảy ra từ đầu nó, nó bất tỉnh, chiếc xe đạp thì vẫn còn nằm đó với ô tô, máu loãng hòa nhập với bánh xe. Mọi người xung quanh hốt hoảng, hai ông bà Lữ Nhạc ra khỏi xe(nãy giờ lo chữ ông tài xế và ông là tài xế mới nên chạy như vậy -_-). Hai người tiến lại gần nó.

-Ôi! Con bé sao thế này.(Bà Nhạc)

-Tất cả là tại chúng ta. Tài xế nhanh lên đưa con bé vào bệnh viện.(Ông Lữ)

Tài xế giờ mới lấy hồn lại,giật mình luyến huỳnh đem nó vào xe. Mọi người còn lại thì bàn tán xôn xao.

Trên xe

-Nhanh lên! Không kịp bây giờ. (Ông Lữ la lên)

Kétttt.. Tới cổng bệnh viện,ông ôm nó chạy một mạch vào cấp cứu.

-Chào chủ tịch.(Bác sĩ gặp ông cuối chào)

-Triệu tập bác sĩ giỏi nhất cùng bác cứu đứa bé này nhanh lên.(Ông xưng bác rồi nói và thở gấp, mồ hôi thì chảy bên má ông rất nhiều và vẻ mặt đau khổ sợ như mất cái gì đó)

Tất cả đầy đủ mọi bác sĩ y tá giỏi đều vô phòng phẫu thuật cứu nó.

Bà Nhạc ngồi ở ngoài cứ lo sợ, sợ nó có chuyện gì xảy ra thì không biết làm sao. Ngồi chờ đã hơn 4 tiếng đồng hồ thì ...

-Ennn....

Cửa phòng phẫu thuật mở ra với với sự mệt mỏi của từng người. Nhưng đúng mong đợi, ca phẫu thuật thành công và nó còn sống.

-Em đừng lo,cô bé ngày mai sẽ tỉnh. (Ông Lữ nói trong vui mừng với vợ mình)

Ngày Hôm Sau

Hai người vào thăm nó. Lúc này hai người mới để ý nó thật đẹp và dễ thương,mũi không quá cao lông mi không dài mà cong vút, khuôn mặt dù nhắm mắt nhưng vẫn có nét gì đó lạnh lùng, làn da trắng, má ửng hồng tự nhiên rất giống một người bạn thân của ông bà (Suy nghĩ của 2 người)

Mùi thuốc sát trùng đập vào mũi nó,nó tỉnh dậy, nó chậm chậm nhìn xung quanh rồi quanh sang ông bà và hơi nhăn lại vì cái mùi sát trùng thật khó chịu, giãn cơ mặt ra,cùng khuôn mặt ngây ngô kèm theo phần lạnh lùng bẩm sinh với người lạ mà chột hời :

-Hai người là ai? Đây là đâu? Còn tôi là ai?

Ông bà Lữ Nhạc bắt ngờ,sau đó kêu bác sĩ kiểm tra nó và phát hiện nó bị mất trí nhớ hoàn toàn. Hai ông bà nghĩ mình không có con,cũng muốn đền tội với lại cô bé này dễ thương và thông tin của cô bé không điều tra được nên trước tiên để nó có chỗ ở nhưng sợ nó không chấp nhận nên đành nói với nó:

-Con là con của cha mẹ . Con tên là Lữ Nhạc Thiên. (Ông Lữ nói nhưng có phần hơi lúng túng,nói vậy nhưng hai người đã coi nó như con ruột của mình)

Nó nghe vậy gật đầu, hai người mừng vì nó tin, nó hỏi về bản thân, hai ông bà tự đặt ra câu chuyện về nó, rồi nó đòi về nhà,nó cảm thấy không thích ở bệnh viện, ba nó đồng ý vì ông cũng là bác sĩ có thể lo cho nó được(sau này gọi ông bà Lữ Nhạc = ba mẹ nó cho tiện) . Thu xếp mọi thủ tục nó leo lên xe về nhà với gia đình mới của nó.

Thế là nó có cuộc sống mới và không biết sao này cuộc sống này sẽ diễn ra thế nào với nó đây.

Lữ Kim(ba nuôi nó nhưng sau này nó mới biết là không phải ba ruột): Ngoài 40, là bác sĩ nổi tiếng trên thế giới, lai Hoa và Pháp,thương nó như con ruột.

Nhạc Minh Ngọc(mẹ nuôi nó cũng giống trên sau này bị nó phát hiện không phải ruột thịt): Ngoài 40, từng là sát thủ lừng danh một thời khi còn trẻ nữ hoàng Anh,lai giữa Anh và Hoa, nhưng lấy họ mẹ bà, bà thương nó hơn cả ông Lữ.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Kế Hoạch Của Ông Bà Lữ Nhạc

Về đến nhà, các người hậu nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên vì đó giờ ông bà chủ chưa từng cho người lạ vào nhà, tuy ngạc nhiên nhưng mà họ vẫn cúi chào bama nó. Ba nó gật đầu rồi hắng giọng nói:

- Con lên phòng đi. Phương dẫn cô chủ lên lầu 3. (Mọi người hết ngạc nhiên này tới khác "cô chủ" "ở lầu 3",cô chủ chắc khỏi giải thích, còn lầu 3 là nơi giành cho con ông mà rất tiếc ông không có nhưng hiện tại thì khác ông coi nó như con ruột nên cho nó ở đó, lầu đó có 3 phòng, ông biết nó ghét ồn ào-lúc trong bệnh viện nó có nói, nên cho nó luôn cái lầu 3)

-Vâng ba/ông chủ. (Nó với Phương đồng thanh trả lời)

Nó bước lên lầu Phương xách đồ theo nó. Trên lầu 3 Phương dẫn nó vào phòng thứ 2 và nói:

-Lầu 3 này 3 phòng đều là của cô chủ ạ, sẽ không có gì gây ồn cho cô chủ đâu, cô nghỉ ngơi đi. Em ra đây.(mẹ nó dặn Phương trước rồi)

Nó gật đầu với Phương sau đó nhìn xung quanh phòng, đập vào mắt nó toàn màu trắng làm cho nó thật khó chịu, nó không thích màu này, nó nhìn căn phòng này thật lạ lắm với nó chẳng có chút quen thuộc gì cả, ở đây vật dụng tất cả đều có đầy đủ(sáng nó chuẩn bị về là ông cho chuẩn bị tất cả hết rồi), đang mệt mỏi nó không quan tâm nhiều mà thả người ngã lưng trên giường rồi chìm vào giấc ngủ.

Bên dưới lầu, bama nó cho tụ họp tất cả mọi người kể cả họ hàng bạn bè lại, kể về vụ nó từ vụ gây tai nạn nó bị mất trí nhớ đến là con, mọi người cũng đồng tình(trước giờ họ bảo hai người nhận con nuôi nhưng họ không chịu) và cùng đóng vai với bama nó trong đó có Kin và Ken, nhưng mọi người sợ nếu sự thật được tiết lộ nó không phải con ruột thì nó sẽ phản ứng thế nào đây.

Trên lầu nó thức dậy uể oải bước xuống, gật đầu chào mọi người(biết sao nó không nghe không? Vì câu chuyện đã kết thúc sớm trước khi nó thức) . Mọi người nhìn nó cười(cười thôi chứ sợ, sợ nó nghe thấy) , trong đầu mọi người đang tán thưởng nó, một cô bé xinh đẹp với đôi mắt lạnh lùng, nhưng rất lễ phép dù nó không nhớ bất cứ thứ gì(đúng rồi thành tích học tập và thái độ tính cách của nó vẫn như vậy không thể xóa bỏ), ai cũng nhìn nó, Đức Anh đã không rời mắt khỏi nó từ khi nó bước xuống lầu (tiếng sét ái tình rồi), trong khi đấy Đức Nam đã phá vỡ sự im lặng này, cậu nhìn nó cười và nói:

-Chào chị Thiên, em là Đức Nam nickname Kin,chị nhớ em không? (Đóng quá nhập vai -_-)

Nó nhìn cậu nở nụ cười, không hiểu sao nó cảm thấy thích cậu bé này, mọi người ngạc nhiên khi nó cười cùng nghĩ trong lòng "Hai người đó có phước quá có đứa con nuôi đẹp thế này" nghĩ chứ đâu dám nói^_^.

-Um Chị chào em, nhưng chị không nhớ gì về em cả. (Đúng rồi nó đâu phải con nhà này đâu)

Mọi người cười ồ cả lên còn nó thì chả hiểu gì cả ,sau đó họ nói chuyện vui vẻ với nhau và nó cũng đã hòa nhập vào tất cả mọi người xưng hô như người trong nhà, nó còn cười nhiều hơn cười mở nhiều hơn, nhưng nó đâu biết từ đầu đến giờ vẫn có người ngờ ngác đắm say vì nó(các bạn nghĩ là ai). Tất cả giới thiệu cho nó nhớ(cho biết chứ họ có ruột thịt gì đâu) xong xuôi chia tay ra về, nó mệt mỏi lên phòng ngủ trước khi lên nó nói với bama nó bằng giọng cute hết sức(nó đã coi họ

là bama ruột và mấy người hồi nãy nó đã thân thiện rồi):

-Bama oi Bama ngủ ngon nha, à ngày mai cho phòng màu chủ đạo là đỏ với đen nha ba, màu trắng thật khó chịu.(Vì màu trắng hồi nãy làm chói mắt nó nên nó ngủ không được)

-Um. Con ngủ sớm đi mới xuất viện về không nên cử động nhiều, và mai bama sẽ đổi màu phòng cho con. (Nói rồi hai người đâm chiều suy nghĩ "Thì ra con bé thích màu đỏ và đen, phải tìm hiểu thêm về con bé mới được, mình đã cảm thấy thích con bé " _thích từ lần đầu tiên rồi)

Mọi người trên đường về nhà ai cũng nghĩ đến nó. Trong đầu Ken luôn xuất hiện gương mặt của nó, còn Kín cứ nói luyên thuyên với cha mẹ về nó mãi đến nỗi họ phải bắt cậu dừng lại.

Mọi chuyện tất cả đã đi theo một con đường, mong cho ngày mai tươi sáng.

Phuong: người giúp việc của gia đình nó,hiền và rất thương nó.(không chỉ riêng cô mà mấy người làm khác và quản gia cũng vậy)

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Băng... Cậu Đang Nơi Đâu?

Bên gia đình thật của nó.

- Chào bác. (Nguyên vào nhà, chào mẹ nó)

- Uk. Chào con.

- Có Băng ở nhà không bác. (à thì ra đến đây để tìm Băng, vì 2 ngày cậu không thấy nó tới trường)

- Không, chứ không phải nó đi với cháu sao? (Mẹ nó ít quan tâm đến nó nên nó đi đâu bà không quan tâm với lại bà biết nó chơi thân với Nguyên)

- Dạ Băng không đi với con. Vậy Băng ở đâu không lẽ mất tích như thế hay bị bắt cóc ?? (Cậu nói trong lo lắng- cũng có thể coi vậy ^^)

- Gi! Anh Nguyên đừng đùa với em chứ. Đó giờ ngoài anh và anh Nhật chị em không đi chung với ai hết.(Nguyệt từ trong phòng nghe chị 2 mình mất tích cô vội vàng chạy ra, thờ dóc nói trong lo lắng)

Đột nhiên cánh cửa nhà mở ra với giọng của bà cô nhiều chuyện của xóm.

- Chị Mai chị biết tin gì chưa, hôm kia con Băng bị tai nạn bởi xe ô tô máu chảy ra lênh láng rồi họ đem con bé đi, giờ không ai biết con bé ở đâu.

- Đùng.(như sét đánh ngang tai Nguyên và Nguyệt, còn mẹ nó vẫn gương mặt thờ ơ)

- Cô San cô có nói đùa với chúng cháu không? (Nguyên nói như không muốn tin vào sự thật này)

- Không sự thật, ai cũng tận mắt thấy.

- Sao cô không nói với nhà cháu sớm hả cô.. Chị ngày hôm kia vẫn cười với con mà ...hức... Hức... (Nguyệt nói trong nước mắt, dù cô ít quan tâm chị nhưng chị vẫn là chị, cô rất đau lòng với sự thật này. Cô tự hỏi rằng ."Chị ơi chị đang nơi đâu? Em xin lỗi với tất cả những gì xảy ra với chị, em sẽ không nói dối để chị bị đánh nữa, em sẽ quan tâm chị hơn mà, em sẽ không bắt chị làm tất cả mọi việc vì em nữa. Chị về đây đi về nghe câu xin lỗi của em nè. Chị ơi)

Ở ngoài trời đã bắt đầu mưa, tiếng sét đùng đùng như tiếng lòng của Nguyên và Nguyệt. Chưa để Cô San trả lời, mẹ nó quăng ra một câu phủ phàng:

- Nó chết hay mất tích thì liên quan đến gia đình này, lần sau có gì về nó thì cũng đừng báo. Nghe muốn điếc lỗ tai. Hai đứa cũng thôi đi làm gì khóc dữ vậy. Ổn ào.

Nguyên phẫn nộ vì câu nói của mẹ nó, cậu nói bằng giọng ngang tàng:

- Sao bác lại nói vậy chứ. Băng rất yêu thương bác mà, bác là mẹ thương ngày đã không quan tâm yêu thương Băng giờ Băng mất tích mà bác vẫn thờ ơ nói câu phủ phàng với người con mình vậy sao? (Nguyên biết mẹ nó đó giờ không thương nó, nhưng đến mức này cũng thế sao)

Tức giận cậu mặc kệ chạy ra ngoài. Nguyệt theo cậu còn mẹ nó thì vẫn vậy chả có gì ngoài thờ ơ.

- Nguyên chờ em đã. (Nguyệt đuổi theo cậu nói)

- Em quay lại đi trời đang mưa to. Để anh đi tìm chị em. (Nguyên nói cùng những giọt mưa đang rơi trên khuôn mặt cậu cùng hòa huyện với nước mắt của cậu)
- Em cũng muốn tìm chị Băng. (Nguyệt)
- Em không thể kiếm được đâu, em còn đi học với lại chị hai em sẽ không cho em bị bệnh đâu, em cũng biết chị hai thương em mà nên em quay về đi, mỗi ngày anh thay chị em đưa em đi học, chừng nào có tin về chị em thì anh báo cho, về đi em ướt lắm rồi khỏi lo cho anh. (làm như mình quan trọng lắm vậy, lo cho nó mà cứ nói nhiều quá -_-)

Nguyệt thấy vậy cũng gật đầu rồi chạy về nhà. Còn cậu thì đi trên con đường của một cơn mưa mang sự ra đi của nó và sự đau khổ của cậu. Cậu đi cậu chạy khắp con đường khắp ngõ bệnh viện. Cậu thật đau khổ, cậu quỳ xuống giữa phố la to:

- Bããããã oi..... Cậu đang..... nơi đâu?

Cùng với giọng nói la to, nghẹn uất kèm theo đó là nước mắt đau khổ của cậu, khóc đến nỗi mắt đã sưng húp đỏ. Người ta hay nói nước mắt đàn ông rất khó mà rơi nhưng giờ cậu đã rơi về người con gái ấy(nó). Tiếp sau đó, cậu đứng dậy và hứa với lòng cậu sẽ tìm được nó, giá mà cậu biết sớm hơn giá mà cậu đi chung với nó(nó đòi đi học chung với cậu nhưng cậu không chịu) thì cậu đã không mất nó, cậu còn chưa kịp tỏ lộ mà, chưa kịp nói là cậu yêu nó mà, sao ông trời bất công thế. Gạt hết nước mắt đi gương mặt cậu bỗng nhiên thay đổi, trở thành lạnh lùng (như con người hai mặt vậy trời -_-), hai tay nắm chặt đến nỗi gân xanh có thể thấy rõ, cậu đã quyết định trả thù ai gây tai nạn cho nó và bắt cóc nó đi, đau khổ trong cậu cậu bật lên câu nói thành tiếng đầy sự lạnh lùng thoát ra từ môi cậu:

- Từ mai, tôi sẽ khác, ai hại Băng tôi sẽ cho họ trả giá đắt. Băng hãy chờ anh, anh sẽ tìm được em.

-Huỳnh Nhật Mai: mẹ nó (nhưng chưa chắc ruột thịt) bà không thương nó chỉ thương Nguyệt, luôn phân biệt đối xử với nó, có sự hận thù với nó(sau này biết ^_^)

=====

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thiên Tài.. Muốn Gặp Đức Nam

Đã qua 5 tháng

Mọi người bên gia đình nó rất nhộn nhịp vì sự có mặt của nó, còn đối với nó nó rất yêu gia đình này kể cả bama chị Phương quản gia và các người làm khác, họ đã làm nó cười rất nhiều, nếu mà họ không biết nó sẽ đau khổ ra sao. Bama cho nó học ở nhà với các thầy cô giáo giỏi(vì nó không thích học ở trường), nó rất muốn gặp Kin(từ lần gặp ở gia đình họ có vài lần đi chơi chung nhưng gia đình có công chuyện nên họ đã không được gặp nhau, bama nó nói nếu trong 5 tháng nếu nó có bằng đại học thì bama nó cho nó đi gặp Kin ở Italia- từ buổi đầu tiên nó học, bama và thầy cô giáo biết nó là thiên tài nên sử dụng mục đích này để thử thách nó). Kết quả mỗi một tháng thôi nó đã hoàn thành tốt nghiệp lớp 9 và khóa học lớp 10, hiện tại nó đang học chương trình 11 và có khả năng nó sẽ gặp được Kin sớm hơn. Trong khi đang học đang dở thì bama nó bắt nó sang Mỹ học với đi nó.

Đến Sân Bay, xách vali ra khỏi xe mọi người cùng đưa tiễn nó với rất chi là nước mắt. Nhưng không ngờ Nguyên bắt gặp được nó thì nó đã vào máy bay(ôi! Thật tội nghiệp^~^). Nguyên điện thoại cho ai đó, xong mỉm cười.

- Băng cuối cùng anh đã kiếm được em. Hẹn gặp em ở Mỹ.(bạn bè mà xưng anh em!!! -_-)

Máy bay vừa hạ cánh, nó bước ra ngó ngang ngó dọc tìm đi nó. Thì đột nhiên

- Thiên đi đây này. Thiên ời ời ời..Di đây này

Từ đầu bên kia đã nghe thấy tiếng đi nó, vừa nhảy vừa nói lớn còn vẫy vẫy cái tay, đối với hình tượng đó trên đầu nó xuất hiện một vạch đen, miệng co giật, suy nghĩ "Sau một lần không gặp hình như nặng hơn thì phải"-nghĩ chữ ầu dăm nói. Di nó chạy lại ôm nó, xoay nó qua xoay nó lại

- Uk. Chắc con là Thiên của di.(trời! Vậy này giờ kêu ai mà vẫy tay trời. Chắc chết sớm quá)

Bình tĩnh lại nó buông ra câu nói lạnh lùng kèm theo tức giận:

- Bây giờ di Misa buông cháu ra được chưa?Chúng ta về nhà.

Di nó sợ mặt xuống, hai tay đan chéo lí nhí nói:

- Xin lỗi.

Nhìn cảnh tượng này khiến nó phải phì cười dù đang tức giận, di nó 20 ời chứ ít đâu mà còn trẻ con thấy sợ, nó phải bó tay cùng di nó ra về •~•.

Đến nhà, nó lon ton chạy vô phòng ngủ liền cũng chẳng để ý có người trong phòng đang nhìn nó trần trụi mà cứ ngủ. Chỉ tội cho di nó, phải xách nguyên cái vali nặng chịch của nó(ở trong đó toàn sách vở đầy cộm,không nặng mới mà lạ). Còn người con trai trong phòng không ai khác là Ken chứ ai, nghe nói nó qua đây với Misa (

Ken và Misa ngang về trong dòng họ) nên anh cũng qua ở ké nhà Misa với lý do đi du lịch. Nhưng không ngờ anh gặp nó trong tình cảnh này. Có đời nào con gái vào phòng không nhìn kĩ rồi lăn ra ngủ không tròi.

Chương trình ngủ của nó diễn ra rất dài đến nỗi kéo anh và bà kia theo(ý là Ken và Misa cũng ngủ luôn-gia đình heo). Nguyên ngày hôm đó chỉ toàn là ngủ.(Ồi! Zời)

.....

5 tháng sau

Nó đã hoàn thành tất cả các khóa học và đã có được 5 bằng đại học vượt cả mong muốn của bama nó, ai cũng ngưỡng mộ nó chỉ trong vòng 4 tháng mà nó đạt được thành tích như vậy kể cả giáo sư dạy nó cũng thán phục(nó không học ở trường nha) . Cầm tấm bằng đại học trong tay nó mỉm cười:

- Đức Nam chị sắp gặp được em rồi.

Nhưng nó đâu ngờ có người đi sau lưng đau lòng(đang trên đường đi ăn với 2 người kia-anh đi sau lưng nó) , dù không biết nó có yêu Kin hay không nhưng nó luôn nghĩ về Kin khiến tim anh nhói. Và trong thời gian qua nó với anh và bà Misa thân thiết cực kỳ với nhau, nó còn gia nhập tổ chức Queen để học làm một hacker với làm sát thủ giỏi nhưng không cho hai người kia biết, nó còn dự định học đào tạo xong nó sẽ tự lập cho mình một tổ chức mafia đứng đầu Thế Giới (quá tham vọng -_-) .

Thế là cuộc sống vẫn diễn ra bình thường.

Cho đến khi nó sắp về Việt Nam thì.....

Lữ Hoài Phương(Misa) : trẻ con, tốt bụng, thương yêu người trong gia đình dòng họ trong đó có nó, sống tự lập không đẹp nhưng rất đáng yêu.

=====

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Gặp Lại Đức Nam

Mỗi người đang có trạng thái khác nhau. Bỗng nhiên đầu nó va vào thân người trước(nó lo nhìn tấm bằng, không để ý phía trước) - Ais... Đau quá (đâm vô người ta mà còn than phiền)

Người kia quay đầu chột nhìn thấy nó lại mỉm cười nhưng cố ý xúc động:

- Băng là em sao. Em biết anh tìm em vất vả lắm không.(người đó là Nguyên, anh ôm nó trong xúc động)

- Ai là Băng? Nhầm người rồi. (nó khó chịu nhẹ nhàng lắc mình qua khỏi vòng tay Nguyên nhưng đầu dễ vậy dù biết vô nhưng sức Nguyên hơn nó)

- Băng em sao vậy. Tai nạn lần trước làm em mất trí nhớ luôn sao?

- Xin lỗi cậu nhầm người rồi, và việc thứ nhất cậu hãy buông tay cậu ra, thứ hai cậu đừng gọi anh em em với tôi, thứ ba tôi và cậu không quen. Làm ơn tránh đường (nó tuân một trăng, vì nó ghét ai ôm nó ngoài bama và Kin , nó ghét người lạ mà xưng hô thân thiết)

- Um. Mình xin lỗi Băng cậu thật sự không nhớ mình sao? Mình là Nguyên là bạn thân cậu nè. (thay đổi nhanh chóng thấy sợ -_-)

Nó sựng người lại "Nguyên.. Nguyên sao? Nghe thật quen thuộc nhưng thôi tính sao trước tiên phải gặp Đức Nam đã"

Nó vừa đi thì Nguyên kéo tay lại nhưng không ngờ hai ông bà Misa và Ken giúp nó vì biết có chuyện (lúc đầu hai ông bà đơ không hiểu nhưng sau đó lại hiểu và bắt nó đi kéo nó sẽ hỏi phục lại trí nhớ sẽ rời xa họ)

Họ đi được một lúc thì phía sau một nụ cười đáng sợ của một người và tiếng nói vang lên:

- Băng em sẽ nhớ lại và sẽ thuộc về anh thôi. Ai làm hại em mất trí nhớ kể cả tai nạn và vụ bắt cóc anh sẽ trả thù tất cả =="(bắt cóc gì tròi) (à mà quên ông đã điều tra ra hết rồi)

.....

Quay lại bên nó

- Ken ơi, anh dẫn em đi gặp Kin đi(nó)

- Êk nhóc, nhóc chưa báo ông bà Lữ Nhạc mà dám đi à(Misa chọc ghẹo nó)
- Di nói đúng đó (Ken cũng chen vào)
- Zoi dễ ợt, chỉ cần phone cho bama một tiếng là được(nó là làm liên, hai người kia cũng bó tay nó)

Ring...Ring.... Ring

-....(bama nó)

- Bama oi con có bằng đại học rồi vậy con qua thăm Kín nha 1 tháng sau con về nha nha nha (nó nói giọng điệu hết sức cute làm hai người kia cặp phải nghe trong đó hai người ở với nó)

-.....

- Con cảm ơn bama, con thăm xong đúng lời hứa con sẽ về báai bai bama.. Chút... Chút.. (nói xong nó hôn vào để yếu làm hai người kia nổi da gà)

Tút... Tút.. Tút

Xong cuộc Phone thì nó phi thẳng đến sân bay (làm như ngựa không bằng, -_-)

.....

Tới nơi

- Hihihii... Hai người có sang với em luôn không(nó cười suốt đoạn đường-hơi có một sự khùng nhẹ ' '_)
- Em qua trước đi anh với đi Misa qua sau (nó và Ken xưng hô anh em, nó không thích mình nhỏ tuổi hơn mà xưng chị với Ken)
- À vậy thôi báai bà bai.. Ahihihii(khùng nặng zoi)

Nó tạm biệt rồi lên chuyến máy bay, ngồi trên ghế bậc mp3 mở loa hết cỡ rồi nhắm mắt lại ngủ (chú ý là nó đang đeo tai Phone)

.....

Đến vùng đất Italia xinh đẹp vừa bước xuống máy bay không được bao lâu thì

- Chị Thiên, ôi chị Thiên yêu dấu. Gặp chị em mừng quá(từ đâu ra, Kín nhà ta chạy tới ôm chầm nó. Cậu cũng nhớ nó lắm chứ bộ nhưng tại vì để nó học và cố ý cho nó nhớ đến cậu với lại công ti gia đình cậu cũng gặp một số vấn đề nên cậu phải về với gia đình, cậu luôn nhớ nó, luôn liên lạc với bama nó để hỏi thăm nó và biết được nó hoàn thành xong khóa học và bay qua đây thăm cậu, cậu liền tức tốc chạy ra đón nó)

- Ủa Kín sao cũng biết chị ở đây mà đến (nó dự định làm Nam bắt ngờ ai dè)

- Thì bama chị nói với em...(thấy bị hổ nên ngưng)

- Lộ tẩy... Em nói là không liên lạc được với chị mà liên lạc với bama chị háaaaaaa? (từ "há" được nghiêng răng keng két, nó thật sự giận, cậu nói với nó là không liên lạc được mà giờ nói vậy)

Kín thấy hơi lỗi và kể nó nghe mọi chuyện, thì ra cậu sợ nó học không được và cũng do đề nghị bama nó nên cậu không liên lạc.

Nó cũng thôi giận hai đứa nắm tay nhau về nhà. Trên đường đi ai cũng nhìn hai đứa nó vì hai đứa nó quá đẹp mà. Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao nói thì "Êk họ đẹp đôi quá " kia thì "họ xứng đáng là của nhau" rồi pla pla.... Cũng phải thôi vì nó lùn hơn đâu ai biết nó là chị (thì không phải thiệt mà), mặc kệ mặt vẫn lạnh với nó thì quá quen thuộc, còn ông Kín thì đỏ mặt cười cười (cậu cũng yêu nó mà) .

Bước đến nhà nó lại nghĩ đến câu nói đó "Bị mất trí nhớ ư? "

=====

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đánh Nhau (Con Hẻm Tử Thần)

Lắc đầu một cái "Minh mà quen cậu ấy sao?, nực cười nếu quen là mọi người biết rồi. Nhưng sao cậu ấy biết mình mất trí nhớ. Thôi kệ đi nghỉ sớm mai đi chơi với Kín"-_(suy nghĩ của nó)

.....

Kể từ khi nó bước chân qua vùng đất này, hai ông bà Ken với Misa cũng đến rồi, họ đi chơi vui vẻ trong tháng qua. Ngày nào họ cũng ăn chơi rồi ngủ. Nhưng Ken đã kể cho pama nó nghe về vụ lần trước. Đối với anh chưa thể an tâm được, anh cùng hợp tác với Misa và mọi người để bảo vệ nó(haiz)

Trong lúc Ken cùng Misa đang điều tra về Nguyên thì nó và Kin đi trung tâm mua sắm.

- Êk.... Kin mua này đi (Nó nói và chỉ vào bộ pijama đôi màu đen, có hai con vampire boy and girl)
- Um, mua đi chị nhanh về nhà coi hai người kia làm gì mà hôm nay không chịu đi chung (Kin thắc mắc, thường ngày hai người đó nài nỉ cho bằng được nhưng hôm nay không phải vậy)
- Ờm... Nhưng chúng ta đi bộ (nó cũng thấy là lạ nhưng tại ham chơi nên không quan tâm nhiều)
- Có lần nào chị chịu đi xe đâu mà nói đi bộ (Kin) ^~^
- Vậy cùng đi thanh toán đi chị bay ra ngoài trước..Hehe (nó tung tăng chạy trước khi Kin đuổi kịp)

Kin cũng đành lắc đầu vì tính trẻ con vô tư của nó. Tuy nhỏ tuổi nhưng cậu đã biết suy nghĩ chính chắn (hơn cả nó) cậu luôn suy nghĩ cho nó và gia đình, từ khi có sự xuất hiện của nó hình như cậu cười nhiều hơn lúc trước (vì lúc trước bà-là người cậu yêu thương nhất- của cậu mất đi, cậu trở nên trầm tính hẳn)

Trên đường về tụi nó thấy có tụi du côn ăn hiếp một thằng nhóc (nói vậy thôi chứ cỡ tuổi Kin) trong một con hẻm tử thần(có nhiều sự chết chóc ở đó và đó cũng là nơi sau này nó thành lập tổ chức). Nó và Kin chạy xông vào Kin đánh tụi cẩu con còn nó thì giải quyết với ba thằng lực lưỡng nhưng đối với nó thì chẳng là gì. Giải quyết xong nó quay qua hỏi cậu kia:

- Nè nhóc, sao lại đi ngang con hẻm tử thần để bọn chúng ăn hiếp. (Nó nói giọng lạnh lùng pha chút quan tâm rồi quan sát cậu bé kia mặt mũi sáng lạng)
- Em đi mua thuốc cho mẹ thấy chó con vào đây nên em đuổi theo nhưng không ngờ mấy chú kia lại định bắt cóc em (-_-) ,em lại chạy họ hù ăn hiếp em và định lột sách quần áo em... Huhu chị ơi (cậu bé lúc đầu định tay ai dè tụi nó tới nên giả bộ hiền lành, thấy nó đánh xong cậu giả vờ ôm nó khóc sụt sùi nhưng đau ngực nó đẩy ra)
- Uk. .Vậy lần sau đừng đi ngang đây nữa tụi này chỉ là cẩu con khoe đuôi thôi chứ gặp dân thiệt này giờ nhóc chết rồi nhóc cũng biết đây là con hẻm tử thần dành cho bọn giang hồ, buôn lậu,... nên đừng đi qua đây và nếu lần sau có gặp thì tránh xa tụi nó một chút. (Nó biết vì hẻm này sẽ dẫn đến chỗ ông bác sĩ rất giỏi và thấy tội nghiệp cậu bé còn nhỏ nên mới nói dài -_-)

Cậu bé kia lắc đầu khó hiểu thì Kin lại đứng ra giải thích:

- Đừng đẩy bạn. Chị tôi ghét ai ôm chị ngoài tôi và bama chị ấy thôi. (Kin xử xong đám cẩu con nghe câu này biết có vấn đề rồi nên cũng nói để phòng hờ trường hợp bị nó lạnh lùng với gia đình- mỗi lần ai ôm nó ngoài bama với Kin ra thì nó đôi chút thật sự trở nên lạnh lùng với cả gia đình luôn một thời gian sau mới hết, tính cách đó như một căn bệnh của nó đến nỗi mọi người không ai dám ôm nó)
- Mà chị Gavy ơi sao chị biết võ vậy giải quyết bọn chúng còn nhanh hơn em luôn. (Kin cũng khá bất ngờ khi nó biết võ, mà còn là đẳng cấp chứ không phải vừa, và nói luôn sau này nếu đi ra khỏi gia đình thì họ kêu nó là Gavy- nó bảo vậy và đó là nickname tự đặt của nó)
- Ờ thì tính sao đi..Nhanh đi xử xong ngồi nói chuyện này giờ hơn 30' rồi kìa. (nó)
- Um vậy mình đưa bạn về (Kin)
- Ah thôi khỏi mình tự về khỏi đưa mình cũng được(cậu bé kia)
- Uk, nhóc nói vậy thì thôi. Kin chúng ta đi (Nó)

Hai người bước ra đi thì cậu bé đẩy lấy tóc giả xuống, một gương mặt thiên thần của một cô gái hiện ra giờ đây trong mắt là hình trái tim đối với nó

- Gavy sao? Chị sẽ là của em. (Cô phán ra một câu nghe mà muốn đấm, thêm một đấm bị tiếng sét ái tình chà hiểu nỗi -_-)

Và trong thời gian tiếp theo cô luôn theo dõi nó càng ngày cô càng hiểu về nó, cô giả dạng người này người kia chủ yếu để gặp nó, càng ngày cô càng yêu nó hơn. Nhưng có một ngày cô biết được tin rằng nó có một cô bạn tên Minh Thư rất thân với nó cứ tưởng như yêu nhau luôn, cô bức tức và tìm cách hãm hại Thư..

Rồi mọi chuyện sao này sẽ ra sao khi Nguyên tìm cách trả thù gia đình nó và Jessi hãm hại cô bạn thân của nó?

Hoàng Thanh Thanh(Jessi) : yêu nó từ cái nhìn đầu tiên (cứ coi như bị lưỡng bội), cặp mắt giống nó và Nguyệt, ghét ai không phải người thân mà gần gũi với nó, nhưng cô không biết được rằng giữa cô và nó có một mối quan hệ đặc biệt ^~^

Minh Thư : Bạn thân nó và Kin họ biết nhau từ khi cứu Jessi, thương thầm Kin, tốt bụng và có đứa em tên Thảo My cũng như cô, nói chung cả 2 rất hiền họ mở còi nên ở chung nhà với Kin và nó (nhà của Kin tự mua cậu họ cũng rất giỏi và là hacker nổi tiếng) , sau này họ cũng sẽ chết bởi sự ghen tị của Jessi.

Chương 8: Sự Thật, Minh Thử Chết

Mới đây đã qua một tháng, nó phải về Việt Nam với bama nó nhưng lần này có Kin Ken và Misa đi cùng luôn

Tại Sân Bay Tân Sơn Nhất, tại nó bước ra bao nhiêu ánh mắt nhìn tại nó hôm nay nó thay đổi sắc mặt lạnh lùng, làm mọi người xung quanh ai cũng phải sợ dù trong lòng họ vẫn tán thưởng nó đẹp.

Về đến nhà thì nó nghe được một chuyện

- Minh à như vậy không tốt đâu, đã có thằng bé tìm được nó rồi mà(mama nó cùng với gia đình đang tính giải quyết vụ Nguyên)

- Vậy bà muốn con bé rời xa bà à(baba nó tức tức phản bác lại)

- Nhưng con bé mất trí nhớ tại chúng ta mà. Chúng ta cũng chẳng phải là cha mẹ nó thật đâu (mama nó nói trong giọng buồn bã, bà biết chứ bà yêu nó rất nhiều không muốn xa nó nhưng có người biết tìm lại nó sao họ không trả được- Nguyên cùng Nguyệt đã hẹn gặp họ và nói hết mọi chuyện rồi)

Bỗng

- Gì... Mama nói sao? Con không phải con ruột hai người? Tại hai người con mất trí nhớ là sao? Các người nói với con đây không phải sự thật chứ? Không phải đâu mà. Phải không bama? (nó nghe nghe hết rồi nó muốn điều đó không phải là sự thật)

- Đúng, em không phải là con ruột(nghe tiếng hét của nó Kin và Ken và Misa cũng vừa chạy tới và nghe rõ nên hiểu, Ken cũng không muốn giấu nên nói thật)

- Thiên... Bama ... Xin lỗi con (ba nó)

- Đừng đùa chứ bama, đừng đùa mà, hức hức, Sao tất cả mọi người đều biết cả em nữa(chỉ tay vào Kin) chỉ còn tôi, là sao chứ? Sao lại như vậy chứ? Hức hức.. (nó khóc rất nhiều nó chỉ mong đợi không phải sự thật nhưng lại trái với ý nó, nó chạy thẳng vào phòng khóa cửa lại không cho ai vào, ngồi trên giường khóc long trời, mọi người chạy theo nó)

- Đừng khóc mà con đối với Mama vẫn là đứa con yêu nhất của mama (tuy chỉ ở với nó được vài tháng nhưng bà cảm nhận được bà thương nó như con ruột, nó đã đem lại nhiều niềm vui cho gia đình bà, bà cũng biết nó thương bà rất nhiều)

- Đúng đó con. Thiên à chẳng phải con là người mạnh mẽ sao? Dù sao cũng được đối với bama con là đứa con duy nhất (ba nó cũng vậy, rất yêu nó, ông đau lòng khi nó khóc)

Bao nhiêu lời nói, nhưng nó vẫn còn khóc. Đến trời tối nó vẫn còn trong phòng ai cũng lo cho nó họ đi tới đi lui (nhà như nơi công cộng, bao gồm Kin Ken Misa Bama nó quản gia và tất cả người hầu đều đi vòng vòng)

- Cách...

Cánh cửa mở ra ai cũng chạy lại nó nhưng không dám đụng nó, sợ nó giận và lạnh lùng đấy :). Nó đáp lại nụ cười nói:

- Con xin lỗi, con sai rồi, lúc đầu đến đây không cảm thấy không quen thuộc vì nó không nằm gì trong trí nhớ con cả. Nhưng hiện tại nó đã in sâu trong con, đối với con mọi người trở thành quan trọng, con không thể thiếu mọi người. Mọi người cho con ở chung chứ (nó đã suy nghĩ rất nhiều, thời gian qua dù không nhớ gì nhiều nhưng nó đã cảm thấy mọi người là thành phần không thể thiếu của nó)

- Con nói gì vậy con vẫn là con của gia đình này là con yêu của bama (mama nó vừa nói vừa khóc)

- Còn vụ mất trí nhớ của con...

Ba nó đang nói thì nó cười cất tiếng ngăn cản lời nói tiếp theo

- Bama à, con yêu mọi người bằng này(nó đặt tay vào tim), chuyện đã xảy ra đừng nên nhắc lại. Đối với con có mọi người là đủ, con cũng không cần trí nhớ và lý do mất trí nhớ (nó)

- Cảm ơn con . Thiên yêu quý (bama ôm nó)

- Con mới là người cảm ơn mới đúng. Cảm ơn mọi người chấp nhận con(nó cười và không khóc nữa)

- Lại nữa rồi. Con là con bama dù sao vẫn vậy từ đây trở đi Con Lữ Nhạc Thiên là đứa con duy nhất là đứa con ruột của bama(ba nó nói ông yêu nó biết bao, sợ nó rời xa ông nhưng không ngờ nó ở lại bên ông)

- Dạ bama yêu quý của con (nó ôm hai người hôn hai người)

- Còn em/anh thì sao? (2 anh em nhà Kin Ken chen vào)

(Không trả lời bị bơ rồi)

- Thiên yêu ơi

- Thiên cục cưng

Mỗi người một vẻ, Kín thì ôm ôm nó còn Ken lay tay nó, khiến mọi người xung quanh phì cười dù chuyện này rất quen thuộc (2 con của nhà tỷ phú mà đi năn nỉ đứa con gái..chậc... Chậc), nó không nhịn được cười. Hai người cũng hiểu là nó không giận nhảy cẫng lên vui sướng như trẻ con nhận được kẹo. Thật ra lúc đầu nó giận tất cả nhưng sau đó hết rồi.

Bama nó tổ chức tiệc để nhận con (nó) nói cho mọi người biết là nó là con ông, nhân vật nổi tiếng có mặt khắp nơi đều tại tụ lại đây, họ muốn xem thử con gái của ông bà Lữ Nhạc một bác sĩ giỏi nhất thế giới và một nữ hoàng Anh, chưa từng có con giờ đâu ra đứa con gái.

-Tắc tắc..

Phóng viên chụp hình khắp nơi, đột nhiên một chiếc xe màu đỏ là siêu xe có 2 chiếc trên thế giới, nó mở cửa ra mọi người nhìn nó không rời mắt, nó quá đẹp một cái đẹp thanh cao quý phái mang gương mặt quá sắc sảo, hôm nay nó diện một bộ váy đỏ màu máu thiết kế đơn giản mang phong cách của một công chúa (nó lúc này mới 13t à nha). Nó mang gương mặt lạnh lùng vào nhưng khi gặp bama và người quen nó cười lên làm bao nhiêu ánh mắt nhìn nó (nhỏ mà đẹp thấy sợ) . Đang trò chuyện với mọi người thì có cô bé nhỏ hơn nó một tuổi tới:

- Em chào chị

- Uk chào em (vẫn lạnh lùng)

- Em tên Jessi còn chị (ô thì ra là cô nàng, giờ cô nàng mới biết nó là con của nhân vật nổi tiếng)

- Chị là Gavy hân hạnh

- Chị ơi(Jessi lay lay tay nó)

- Hử?

- Sao chị không cười với em giống họ(Jessica đó giờ rất mong nó cười với cô nhưng chưa lần nào được)

Nó nhìn cô bé, thua cô luôn, nó đành cười, nụ cười thật không hề giả dối nó nhìn cô bé không chớp mắt

- Chị cười thật đẹp ah

Mọi người xung quanh cũng cười vì sự ngây thơ của cô (dẫu sao họ vẫn còn nhỏ)

- Jessi con đang ở đây à.. Ô Tuyết (ba cô tìm cô này giờ thấy cô ở đây nhưng gặp nó có khuôn mặt y hệt Tuyết vợ ông, ông nắm tay nó nhưng nó giật ra)

- Bác làm gì vậy(nó khó chịu cảm thấy ông biến thái ==")

- Bác xin lỗi vì gương mặt cháu rất giống vợ bác (ông tiếc nuối xin lỗi)

- Xin lỗi nhưng con không phải di Tuyết mà bác tìm (nó cũng xin lỗi nhưng theo cách nói chứ không phải hối lỗi)

- Ô chào ông Hoàng (ba nó)

- Tưởng ông trùm của chúng ta không đến chứ(mama nó)

- Lời mời của bạn thân mà không đến sao được.

- À tôi giới thiệu với ông đây là con tôi, nó giống Tuyết phải không, lúc đầu tôi cũng thấy vậy. Đây là con của ông với Tuyết à thật giống ông. Mà thôi ông đừng buồn nữa Tuyết cũng chết rồi, hãy sống vui tươi với tuổi đời còn lại đi (ba nó chọc ông)

- Tôi đá ông bây giờ (ông trả lời lại ba nó - già đầu mà còn trẻ con thấy sợ)

- Thôi chúng ta nhập tiệc đi. (mama nó)

Tiệc tổ chức vui vẻ, nhưng không có mặt của Kín nó hơi buồn từ khi nó biết không phải con ruột nó có cảm giác khác lạ với Kín ,lúc đầu một cái"mình với Kín là chị em, nên mình mới vậy thôi. Chắc không gì đâu Thiên"

- Chị bị nhức đầu à(đang suy nghĩ thì bị Jessi làm giật mình)

- À chị hơi mệt. Tạm biệt nhóc nha. Có duyên sẽ gặp lại (nó cười rồi đi mất)

Bỏ lại mình cô

- Gavy à, chị không hiểu tình cảm của em sao. Em sẽ giết Minh Thư kể cả em nó ,em sẽ không cho ai đến gần chị (haiz còn nhỏ mà yêu zoi còn đòi chém giết này nọ)

.....

Buổi tối như thế kết thúc

Nhưng sáng 9.00

- Chị.. Chị ơi(giọng Kin oang oang)

Nó khó chịu mở cửa ra nó ghét ai lên lầu 3 đặc biệt là phá giấc ngủ

- Chị ơi Thư và em Thư..... Chết rồi,chị xuống xem đi trước khi chôn cất

- Gì.. Em nói sao Thư Thư sao?

Nói xong nó nhảy nhanh xuống lầu. Ở dưới ai cũng gương mặt khó coi, trước mặt nó là hai cái xác không hồn

- Thư nói gì với tôi đi. Thư. (nó la to lên, nó khóc, người bạn thân thiết của nó ra đi, đó là người bạn đầu tiên của nó)

Mọi người xung quanh an ủi nó, nó cũng nín, chỉ trong hai ngày nó đã khóc hai lần. Nó lạnh lùng bật tiếng:

- Kin ai giết Thư (nó nhìn xác Thư thấy có vấn đề nên hỏi, nó cũng dùng đầu óc phân tích tại sao tối qua Kin không đến tiệc)

- Chị thông minh thật. Em chỉ biết là có phi tiêu ghi chữ Z này(Kin đưa ra phi tiêu có khắc chữ)

- Đây là là phi tiêu của sát thủ Zon mới vừa nổi tiếng hiện nay nhưng chưa biết mặt (mama nó là người trong thế giới ngầm dù không làm sát thủ nữa nhưng mọi tin tức trong thế giới ngầm bà đều biết)

- Zon sao. Người sẽ phải trả giá cho sự việc này(mắt nó hiện lên sự thù hận)

Hoàng Thiên Minh : ba ruột nó, là ông trùm của thế giới ngầm, vợ ông chết sớm (vợ là Tuyết lý do chết nói sau), hai người là bạn thân của bama nó và hấn , sau này ông mới biết nó là con ông

(Bama ruột thì tôi nói bama ruột nó còn bama hiện giờ thì cứ kêu bama nó)

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nụ Hôn Đầu

Mấy ngày nay nó tiêu tụy hẳn đi, mọi người ai cũng lo cho nó, thấy vậy bama đưa nó sang Anh ở nhà chính của ông bà bên đó luôn. Bama nó đưa nó có hai lý do một là giấu nó đi để không ai tìm nó thứ hai giúp nó bớt đau khổ hơn.

Bên kia.

Nguyên và Nguyệt chờ thấy không thấy phản hồi về nó, liền điều tra nhưng lại không có tin tức cả một dấu vết cũng không có. Anh tức giận quát:

- Mẹ kiếp, họ dám giấu Băng đi. Tôi đã cho các người cơ hội nhưng là do các người tự chuốc lấy.

Nhìn anh bây giờ thật đáng sợ

Nguyệt cũng sững sờ nhìn Nguyên.Nhưng chính cô cũng vậy, cô cũng bức mình, cô hận chính bản thân mình là lúc trước không đối xử tốt với nó.

Mỗi người suy nghĩ một về nhưng vấn đề chính là nó.

.....

Một năm sau

Nó cũng vui nhiều hơn lúc trước tất cả nhờ Kin, nó càng ngày càng thân thiện với mọi người, bama nó rất mừng . Nó và Kin cũng đã cao hơn (nhưng nó vẫn lùn hơn). Nó đã học xong khóa huấn luyện ở tổ chức Queen hiện tại nó đang tìm kiếm người và thành lập tổ chức riêng của nó trong khi nó còn chưa điều tra được tin tức của Zon. Còn Kin thì suốt ngày cứ đi theo nó bảo vệ nó như sam hai tui nó như một cặp không xác định.

Trên con đường có một cặp đôi rất đẹp tuy còn nhỏ nhưng biết bao người xung quanh ngắm nhìn. Một cô gái xinh đẹp kiều diễm, lạnh lùng khi lớn không biết sẽ đẹp như thế nào nữa còn cậu con trai kia có khuôn mặt baby nhìn rất ngây cá chắc sau này sẽ là soái ca. Kin và nó cười nói chuyện rôm rả mà không để ý mọi

người xung quanh đắm nhìn tụi nó. Hôm nay nó và cậu đi chơi mà không đi cùng Ken và Misa (hai đứa nó trốn để đi chơi riêng) . Cậu xoay nó qua ngắm nhìn xoa đầu nó

- Nè Nam, sao xoa đầu chị hoài vậy(nó chu chu môi dễ thương cực, nó tức tại sao nó lớn vậy mà để đứa nhỏ tuổi hơn xoa đầu -_-)

- Ai kêu chị lùn hơn em (Kin nháy mắt cười)

- Nhưng.. (nó)

- Nhưng sao? (Kin làm động tác đồ nữa)

- Hừ. Chết đi (nó)

- Á. Đau (Kin la lên, thì ra lúc nói xong nó đạp chân Kin rồi bỏ chạy *- *-sặc un-)

- Plè .. Có gan lại đây (nó lè lưỡi chọc quê Kin)

- Đúng... Ài... Đ.... Ó (cậu đuổi theo nó mà không kịp- thì đúng rồi nó đã trở thành một sát thủ đỉnh của đỉnh rồi-)

...

...

- Hộc.. Hộc

Nó chạy một quá đứng lại thở dốc, xoay qua xoay lại không thấy cậu nó vội thăm mừng nhưng vừa xoay lại phía sau thì

- Ừm

Miệng nó bị một đôi môi khác chiếm lấy. Nó bối rối nhưng rồi đã đắm chìm vào cảm giác lâng lâng ấy, còn Kin cảm nhận đôi môi ngọt ngào của nó"đây là cảm xúc gì? Thật ngọt ngào, mình yêu chị ấy thật rồi" . Hai người day dưa một hồi cậu thấy nó khó thở nên Kin luyến tiếc rồi đôi môi ngọt ngào ấy.

- Chị.. Chị.. Đây là nụ hôn đầu của em. À không chị. (nó đỏ mặt lấp ba lấp bắp)

- Em cũng vậy mà(Kin xoa đầu nó cười nhìn nó , cậu thấy nó đỏ mặt thật dễ thương)

- Coi chị còn muốn trốn em nữa không (Kin ôm chặt nó, nói nhỏ bên tai nó)

Ngước mặt đỏ lên nhìn cậu(tại lùn~^^) cổ nó cũng đỏ vì hơi thở nam tính, nó cũng ghì chặt lại cậu

- Không. Tôi mãi mãi không trốn em(nó nói chắc nịch)

- Em cũng vậy sẽ không bao giờ rời bỏ chị, em sẽ mãi mãi bên cạnh chị(Kin cũng kiên định) (haiz nhỏ mà tình cảm thấy ớn)

- Hứa với tôi chứ (nó rung rung, trong lòng tự nhiên có cảm giác như cậu sẽ rời xa nó nên nói vậy, nó không muốn mất cậu)

- Ngoan. Đừng khóc, em hứa. (Kin thấy nó khóc cảm giác nhói đau, cậu lại hôn nó nhưng là cái hôn nhẹ nhàng lướt qua như chuồn chuồn lướt)

Thật ra nó và cậu thích mà còn hơn nữa là yêu nhau luôn rồi nhưng không ai dám nói nhưng nhìn hành động cũng hiểu. Hai người luôn chia sẻ cùng nhau lúc vui hay buồn, cứ luôn dính chặt lấy nhau, nhưng họ thật không ngờ rằng tình cảm của họ đã trên cả, họ sẽ sẵn sàng bảo vệ nhau, chết vì nhau.

Lúc về tụi nó nắm tay nhau vào nhà, bama tụi nó thấy nhưng chả ai nói gì mà chỉ biết cười, họ biết tụi nó yêu nhau không dám nói nên họ cũng chẳng phan phui gì, nhưng cũng có người rất buồn(các bạn chắc cũng biết mà) anh buồn rất nhiều suốt ngày nó với Kin tay trong tay khiến cậu tức giận và đau buồn.

Một năm qua cuộc sống của nó thật sự rất vui vẻ, luôn tràn đầy tiếng cười nhưng sẽ có sự tiếc thương đang chờ sẵn được gọi là "ĐỊNH MỆNH" .

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Định Mệnh

Tối đó

Có một cô nàng xinh đẹp tựa đầu vào một chàng trai ngồi bên cửa sổ

- Nam nè. Sao nào sẽ là Thứ sao nào sẽ là bà (nó chỉ các vì sao trên trời)

- Em không biết nhưng chắc rằng họ sẽ luôn theo dõi chúng ta (Kin đã thoát ra khỏi cơn buồn từ sự ra đi của bà cậu)
- Sao đẹp nhỉ, họ cũng đẹp nên ngôi sao đẹp chắc là họ (nó ngấm nhìn say đắm các vì sao)

Cậu nhìn nó, câu nói của nó thật khó hiểu.

- Em không hiểu ý chị. Nhưng trong lòng em chị là đẹp nhất

Nó cú cậu một cái, cười

- Nịnh hã cưng.
- Không em nói thiệt.

Nó cười đối với nó ở bên cạnh cậu rất an toàn và hạnh phúc. Tiếp tục chả ai nói câu nói đến khi cả hai thiếp đi tựa đầu qua nhau ngủ. Một đêm trăng sáng sao đẹp có hai con người xinh đẹp kia đang say giấc nồng trong giấc mơ tuyệt vời của họ nhưng không biết mai này họ sẽ được như vậy nữa không.

.....

Sáng hôm sau

Gia đình họ tề tụ lại ăn sáng ở ngoài sân vườn nhà họ. Khi ăn xong mọi người đang lo dọn dẹp

- Đùng.. Đùng

...

- Misa / dì Misa (mọi người xoay lại thấy Misa nằm ở đó hốt hoảng đồng thanh)
- Misa chết rồi (Ba nó khám Misa thì biết rằng cô không còn hơi thở)

Gấp viên đạn trong người cô ra thật là một viên đạn đặc biệt, kết cấu viên đạn rất nhỏ và đầu cực nhọn 2 viên đâm thẳng vào tim cô không chết mới là lạ

- Hức.. Hức

Bao nhiêu tiếng khóc vang lên ôm cô nhưng chưa kịp thì bên kia

- Đùng.. Đùng..Đùng

Ba phát súng tiếp theo nhắm tới nó nhưng người trúng đạn là Kin. Kin thấy nó bị viên đạn lao tới cậu chẳng ngần ngại gì đỡ cho nó

- Nam
- Nam ơi

Nhiều tiếng gọi tên cậu còn nó thì sững sờ, thấy cậu từ từ ngã vào vòng tay nó, ôm cậu cười đau khổ

- Nam Nam ơi, đừng dọa chị Nam (nó nói)
- Chị, chị đừng buồn. Hứa với em dù bất cứ thứ gì xảy ra chị cũng đừng khóc. (Kin đưa tay vuốt lên khuôn mặt nó, cậu không muốn nó cứ phải đau khổ)
- Không, em phải ở lại với chị. Em nói sẽ ở mãi bên chị mà, em nói sẽ không bao giờ rời xa chị mà, sao phát súng đó lại phải đỡ cho chị chứ. Hức (không kìm nữa, nó đã khóc nước mắt nó cứ rơi trên má cậu, cậu chưa xót nhìn nó)
- Ngoan. Đừng khóc, hứa với em. Định mệnh không cho chị chết, chị phải sống thay em, sống cho phần của em
- Um chị sẽ không khóc nhưng đừng bỏ chị nha (nó vội lau nước mắt đi như một đứa trẻ bị má la)
- Ngoan. Anh còn lời muốn nói là: Anh yêu em. Thiên à

Kin nói xong rồi tắt thở. Mọi người xung quanh òa khóc dữ dội họ thương Kin và Misa rất nhiều, Misa là một cô gái biết lo cho người khác, còn Kin thì luôn chọc họ cười đối với họ hai người cũng quan trọng.

- Nam ơi (nó hét lên)

Nó chột lạnh lòng, không khóc nữa ánh mắt trở nên thù hận.

- Các người sẽ phải trả giá. (nó găng lên từng chữ)

Đột nhiên đất bị rung chuyển một số cây trong vườn bị đổ ngã, tóc nó đỏ lên màu máu và cặp mắt chuyển sang xám khói

Mọi người xung quanh hết hồn nhìn nó. Ken chạy lại

- Thiên ngoan, đừng. (Ken dịu dàng nói, cậu có từng nghe Kín kể về hiện tượng này, nó sẽ mất đi tình cảm mà giết người không chỉ một mà tất cả người xung quanh, nếu mỗi lần bị như vậy thì chỉ có Kín mới hóa giải được nhưng cậu muốn thử)

Nó nhìn qua một khuôn mặt giống hệt Kín

- Nam

Nói lên một tiếng rồi ngất xỉu, cậu ôm nó vào lòng còn hiện tượng hồi nãy đã chấm dứt.

Dọn dẹp xong tất cả. Ai cũng mang tâm trạng nặng trĩu hôm nay là ngày mà xảy ra nhiều chuyện thật kinh hoàng(biết sao không thấy sát thủ giết không vì họ cứ lo khóc với lại sát thủ vừa bắn xong liền bỏ chạy có Ken đuổi theo nhưng không kịp) .

Vô đến nhà, ông Lữ Kim chợt nói:

- Tôi từng thấy cơ thể con bé đã có gì đặc biệt rồi. Nó đã uống một loại chất hóa học nào đó thì phải. Theo tôi kiểm tra thì IQ thật của nó đã rất cao nhưng nhờ tác dụng của thuốc đẩy IQ nó đặc vượt khỏi người thường và có một số khả năng đặc biệt tôi đã từng nghe Nam nói. Khả năng đó không có nhân tính nhưng nếu nó chịu hoạt động bằng ý thức thì khả năng đó trên cả tuyệt vời nhưng hiện tại thì chưa vì con bé chưa điều khiển được nó nếu hồi nãy mà không nhờ Ken thì chúng ta lẫn con bé đều bị hủy diệt.

Mọi người xung quanh khá bất ngờ, không ngờ nó có khả năng như vậy. Nhưng hiện tại vẫn còn đau buồn vì chuyện của Kín và Misa mất nên không lo lắm cho nó miễn sao họ và nó vẫn còn bình an.

Trong phòng nó

- Nam. Nam ơi đừng bỏ chị(nó ngủ mà nước mắt cứ rơi miệng nó thì nói tên Nam)

Ken nhìn nó, cậu đau lòng khi em ruột của cậu và người họ hàng(bà Misa đấy) mất đi nhưng càng đau lòng hơn khi thấy nó như vậy.

- Thiên. Ngoan. Có anh đây rồi. (cậu ôm nó vào lòng, không hiểu sao nó đã không khóc và kêu gào nữa)

Cậu yên tâm đi ra ngoài.

- Điều tra cho tôi về vụ sáng nay. Ánh mắt cậu thật đáng sợ. Cậu sẽ điều tra bằng được người giết em cậu và người khiến nó đau khổ.

Giấc mơ đau khổ về Kín vừa mất đi, thì một giấc mơ khác hiện hữu trong đầu nó tuy mờ nhạt nhưng cũng rất quen thuộc.

Bên kia có một người cười nham hiểm

- Đúng theo kế hoạch thưa ông(một người khác mặt đồ đen lên tiếng)

- Tốt.. Hahahaha. Tao sẽ giết từng người một. Cả con nhò nghiệt chủng đó. Chắc từ từ nó sẽ nhớ ra thôi. Ta cũng tìm nó lâu lắm rồi. Tuyệt à, sao em không chọn anh, anh sẽ cho con nghiệt chủng và thằng khốn đó chết. (ông cố ý nhắm qua nó nhưng thật sự giết Nam, đứa cháu của ông)

Trên bàn tay ông có một tấm hình, trong hình có một người con gái khoảng 30 tóc vàng nâu làn da trắng trông bà rất đẹp dù đã 30t. Đây chính là Tuyết một người vợ của ông Hoàng.

Ngày này thật kinh khủng đối với nó. Ký ức của nó cũng sắp được lấy lại. Nhưng việc Kín xa nó quá là cú sốc lớn với nó.

Đây có phải Định Mệnh bắt cậu phải xa nó không? Liệu vết thương này của nó sẽ lành chứ?

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở Về

Mấy ngày nay như người mất hồn, không ăn uống, có lúc lại nói chuyện một mình khiến ai trong gia đình cũng lo lắng nhưng chả ai khuyên được nó.

Hôm nay, đám tang Kín và Misa

Ai cũng mang tâm trạng nặng trĩu đặt từng chiếc bông hoa hồng trắng lên người cậu và Misa. (Hoa hồng trắng tượng trưng cho sự thương tiếc. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu. Hoa hồng đen tượng trưng cho sự chết chóc)

Bà Misa Kín biết được chuyện họ rất đau lòng. Nhìn đứa con của họ đã ra đi, bà Misa không nói gì, mẹ Kín thì bật dậy chưa nó:

- Tất cả là tại cô, nếu con tôi không đỡ đạn cho cô thì nó không mất. Nam ơi... Đừng bỏ mẹ.. Mà.. Hức.. Hức

Nó không nói gì chỉ ngồi im để mẹ Kin đánh. Ba Kin thấy vậy ngăn cản:

- Đừng đổ lỗi cho con bé. Chúng ta thừa biết là ai.

- Nhưng, con ta đã đỡ cho nó.. Hức

- Theo chị chắc không phải vậy. Hình như đã có kế hoạch sẵn. Ông ấy là kẻ đa mưu. Có thể lợi dụng con bé để giết Nam và khiến cho chúng ta bất hòa. (mẹ nó từ tốn nói)

- Chị là mẹ nó. Đương nhiên bên vực nó rồi. (mẹ Kin cãi lại- nói nhiều kinh)

- Chị..

Mẹ nó chưa kịp nói thì mẹ Kin bỏ đi

- Đưa em ấy vào phòng đi. (ba nó)

- Bác xin lỗi tại bác gái xúc động quá (ba Kin ngại ngùng xin lỗi)

Mọi chuyện vẫn ổn, trước khi kịp chôn cất, hành động nó rất kì lạ. Đờ Kin dặt ôm chăm nói:

- Em sẽ cho họ biết như thế nào là giết anh. Anh ở nơi đó mãi dõi theo em đấy.

Nó hôn Kin, ai cũng giật mình nhất là bama nó và Ken. Đặt Kin xuống. Nó nói giọng đều đều với mọi người:

- Bama nói ông ấy là ai vậy?

- Con đừng nên vào nơi đấy (sống một thời gian ba nó hiểu rõ nó)

- Con muốn trả thù (nó cương quyết)

- Thôi không sao. Anh thừa biết nó thông minh mà (mẹ nó dịu dàng ôm nó nói)

- Thôi, ba đồng ý. Nhưng hứa với ba điều kiện. Con sẽ vô tổ chức Black cùng với Ken. (tổ chức lúc trước của mama nó nhưng đã giao lại cho bạn thân bà, và đưa nó vào đó là an toàn nhất. Dẫu sao ông rất cưng nó)

- Vâng

Nó đi lên được vài bước thì ngất xỉu

- Thiên (mọi người cùng nhau gọi tên nó)

- Con bé mấy nay chưa ăn gì. Chắc mệt không sao(ba nó)

- Ken. Đưa con bé vào phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng

Mọi chuyện chẳng lẽ kết thúc?

.....

3 Năm Sau

Tại Tokyo Nhật Bản

Có một cô gái xinh đẹp đang ngủ dưới vòng tay của một chàng trai lạnh lùng. Giờ nó và Ken đã lớn hơn. Nó ngày càng xinh đẹp đến cả con gái lẫn con trai đều phải ghen tị, cả Ken cũng thay đổi cậu bắt đầu lạnh lùng với tất cả mọi người trừ nó. Nó thì chắc khỏe nói, lạnh như băng hơn cả Ken nhưng nó vẫn vui vẻ một chút với bama nó.

- Thiên. Ngoan dậy nào.

- Um

- Ngoan.

Cậu bắt đầu đưa lưỡi vào đôi môi nó. Cảm nhận hương vị ngọt ngào trong đó cậu rất thích nhưng không dám tiến thêm, còn nó không phản kháng nhưng cũng chả cảm nhận được gì từ đôi môi Ken.

Trở lại một chút sau khi đám tang

/Qua hôm sau

Công ti của bama Kin gặp sự cố. Và người giải quyết hết tất cả sự cố và kiếm thêm lợi nhuận cho công ti là nó. Nó đã sang giúp đỡ khi biết chuyện. Và bama Kin lần đầu tiên khâm phục nó và mama Kin cũng đã xin lỗi nó vì hôm đó bà rất xúc động.

Đứng trên dãy hành lang ở nhà nó. Một nét lạnh lùng pha chút đau thương. Có một người đang tiến tới ôm chầm nó. Nó biết đó là ai

- Ken

Nó xoay người lại, đập vào mắt nó là một con người giống hệt Kin chỉ khác đôi mắt và cảm xúc nó dành cho Kin khác Ken. Bây giờ nó khóc, khuôn mặt đó đã khiến nó khóc. Cậu không nói gì chỉ biết ôm chầm nó (lợi dụng quá) .

- Thiên. Ngoan. Anh sẽ là Kin em chịu chứ?

Nó ngược mặt lên (tội lùn) không nói gì chỉ gật đầu. Nhưng đột nhiên nó hôn Ken một cái hôn bất ngờ khiến Ken đỏ mặt

- Kin (nó)

Kêu tên một tiếng, nó và cậu vẫn đắm chìm trong nụ hôn đó. Cậu buồn vì nó kêu tên em cậu nhưng không sao miễn là được mãi bên cạnh nó bắt cậu làm gì cũng được/

Kết thúc hồi tưởng.

Trở về hiện tại.

Chạm dứt nụ hôn. Nó đã bắt đầu mở mắt nhìn cậu. Vuốt ve khuôn mặt giống hệt Kin

- Kin

- Xuống ăn sáng nào (cậu nhìn nó cười vì chuyện này đã quá quen thuộc khi cậu giống Kin)

- Vâng

...

Xuống bàn ăn với bama và Ken (gia đình nó và Ken sống ở đây với nó vì tổ chức Black ở đây)

- Thiên

- Dạ

- Ba có chuyện muốn nói với con.

- Ba cứ nói ạ

- Con sẽ về Việt Nam chứ? Bama sẽ về, sẵn tiện con đi học không?

- Dạ về nhưng con sẽ... À đi học (nó định nói không nhưng nhớ rằng Kin rất muốn nó đi học nên nó chấp nhận)

- Vậy tối nay bama tổ chức tiệc chia tay, mai chúng ta sẽ về trước.

- Ken đi luôn chứ con (mama nó)

- Kin đi học cùng con. Con sắp xếp xong thì con sẽ qua với bama (nó không cần Ken trả lời mà tự ý quyết, cậu biết thế nhưng vẫn mừng)

Nói xong nó bỏ lên phòng. Bama nó cười khổ tuy nó vẫn vui vẻ với ông bà nhưng trong đó chứa bao nhiêu sự đau khổ mà họ đã thấy. Họ mong rằng Ken sẽ cứu rỗi linh hồn đó.

Tối đó họ chào tạm biệt bama nó. Sắp xếp ổn thỏa mấy ngày sau thì nó và Ken cũng đi

....

Tại Sân Bay Tân Sơn Nhất

Mọi người đều đổ mắt vào nhìn cặp đôi đẹp mê hồn này. Ai cũng ngưỡng mộ nó và Ken.

Một chiếc Bugatti tới đón nó và Ken

- Hello. Lên xe .lâu rồi không gặp

Nó và Ken không nói gì chỉ bước lên xe Tris ngồi (lúc ở Tokyo nó Ken và Tris tình cờ gặp nhau đến thân với nhau và nó cũng biết Tris có thân phận đặc biệt và cả

Tris cũng vậy)

- Hai người vẫn lạnh lùng với tôi vậy à(Tris phụng phịu)

- Chạy? Tôi xuống? (nó cất giọng băng giá lên)

- Hi hi chạy (Tris rất sợ nó nhưng cũng rất thích nó. Đối với cô nó như tri kỉ luôn chia sẻ khi cô buồn)

Về đến nhà nó.

- Bác trai bác gái .chụt chụt (Tris chạy thẳng vào nhà ôm bama nó hôn)

- Bama (nó cũng vậy)

- Thiên/Cháu Thiên(mọi người biết nó về chạy ra)

- Mừng cháu đã về(bác quản gia lại gần xoa đầu nó)

- Vâng

Chưa gì thì

- Hức hức.. Sao giờ em mới về. Chị nhớ em quá (Phuong chạy lại ôm nó với bao ánh mắt ngạc nhiên vì nó không đẩy Phuong. Tất cả là vì Phuong giống Misa và Thư)

Mọi người đoàn tụ lại ăn. Nó cũng cười nhưng ngượng ngạo. Mọi người ở đây ai cũng cảm thấy sự thay đổi từ nó. Một cô bé hồn nhiên giờ trưởng thành nhưng đầy cô đơn và đau thương

+Mấy ai biết được rằng

Khi đã vướng mắc vào tình yêu

Thì sẽ khó mà rời bỏ

Nếu người ấy chết đi

Ấy chắc chính mình sẽ đau khổ

Vậy chính em sẽ chờ

Một ngày nào đó

Có thể đến bên anh

Được hôn anh. Trong vòng tay ấm áp của anh+

Gavy

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương Đặc Biệt: Anh Là Thiên Sứ Chỉ Có Thể Dõi Theo Em Và Chúc Em Hạnh Phúc (1)

'Chị. Chị ơi. Chị đừng khóc, nước mắt của chị khiến em hạnh phúc cũng khiến em đau. Chị đừng khóc nữa. Người em yêu.Ngoan' (cậu đã chỉ còn linh hồn, vươn tay nhẹ lên mặt nó thì cũng chạm vào hư vô, nó khóc tìm cậu đau vô cùng hơn cả bà cậu mất)

Bỗng giống như nghe lời cậu nói, nó ngừng khóc hàng nhưng đôi mắt nó và khuôn mặt tràn đầy sự khát máu.

Cậu nhìn nó chột nghĩ tới đêm đó. Hai chị em nó dạo chơi nhưng rồi nó bảo tách ra mua món hai người thích ăn nhất. Nó vừa đi khỏi thì một đám lưu manh háo sắc như không phải háo nữ mà là nam và sự xinh đẹp của Kin đập vào mắt chúng khiến thềm nhỏ nước dãi. Kin cũng quay sang chú ý nhưng không chậm dãi tâm mắt đến nơi khác nơi mà nó đi mua kem, nó bảo nhanh về nhưng đợi này giờ cậu cảm thấy lo lắng sợ tưởng chừng mất nó, không cảm nhận được tụi lưu manh tiến lại gần cậu đánh ngất, đến khi ý thức được thì cậu đã ở một con hẻm gần đó và trước mặt toàn lũ lưu manh này mình nhìn lướt sang. Kin nghĩ họ chỉ là những người rảnh rỗi ý đông hiếp yếu hay là ăn cướp.. V..v nhưng không ngờ họ là sắc lang mê nam nhân.

Lúc cậu biết được thì họ đã xé áo sơ mi của cậu ra, thân hình cơ bắp trắng nõn càng khiến tụi lưu manh hưng phấn. Cậu thấy vậy đã bắt đầu tấn công đánh họ nhưng cũng kèm theo nỗi sợ vì đây là lần đầu tiên gặp, cậu còn rất nhỏ mà. Không đáp lại sự kháng nghị của cậu họ càng mạnh mẽ tấn công lại đây là con mồi họ ưng ý từ trước đến giờ sao mà thua được.

Một lúc sao mờ hôi đầm khuôn mặt cùng thân thể cậu, dù sao cậu còn nhỏ không thể đánh bật những thứ trâu bò thể được..... Từ khi nó đem món ăn yêu thích của hai người đến thì không thấy Kín đâu do này giờ không biết xui quấy gì mà khắp nhiều con đường gần đây không có chỗ bán kem nó đành lặn lội tới một con đường xa đây một chút, bất an trong lòng nổi lên dự cảm xấu, nó bắt đầu chạy xung quanh tìm kiếm, tìm mãi tìm mãi nhưng không hề bỏ quên 2 cây kem yêu thích của nó và cậu. Đến con hẻm kia chợt thấy xa xa có một thân hình quen thuộc nó không ngần ngại chạy thẳng ngang con đường đây xe ngưng không là gì với nó. Khi đến nơi đó mắt nó đỏ ngầu.

Tức giận. Tức giận tột độ. Kín của nó, người mà nó thương yêu lại bị các kẻ lưu manh kia dồn vào bức tường, áo bị xé nát, từng mảnh da thịt trắng muốt giờ phải nhuộm đỏ, tóc tai rũ rượi cùng với theo sự phản kháng khi họ ôm cậu, định hôn cậu thì một không khí lạnh giá truyền đến nó chỉ nói "Ai đụng tới Kín thì phải trả giá đắt" và như thế bức tường hơi rung chuyển mắt nó trở thành màu xám kho tóc chuyển sang màu đỏ máu.

Rất đẹp, thật sự rất đẹp. Nhưng mang về lạnh lùng chết chóc. Không hiểu sao từng bước nó đến gần những con người lưu manh đó thì họ từ từ học ra máu rồi chết. Một cái chết bất đắc kì tử rồi tan vào hư vô, nó như không còn là nó, trong họ ai cũng tan biến chỉ có Kín không hiểu sao cậu vẫn bình thường, thấy nó thay đổi cậu sợ cậu gọi nó mấy nhưng nó như mất đi ý thức chậm rãi bước đến người hại Kín cuối cùng thì cậu bước sang ôm nó một cái ôm nhẹ nhàng một câu nói ngọt ngào "Thiên, ngoan đừng" chỉ 3 từ đó thôi đã làm nó sực tỉnh. Nó quay lại nhìn Kín rồi sau đó ngất xỉu, tên còn lại sợ quá chạy mất đầu.

Còn Kín thì ôm nó về nhà rồi tự chữa thương cho mình và kể cho ông bà Lữ Nhạc biết, hai người đầm chiêu suy nghĩ mà không nói gì..... Nghĩ lại tình cảnh đó khiến cậu vui nhưng bây giờ không được. Nếu đó là bây giờ thì mọi người chết mất, cậu huỳnh lên, chợt nhớ đến anh trai của cậu dù lớn hơn 2 tuổi mà không phải sinh đôi nhưng hai người giống nhau như đúc trừ đôi mắt ra.

Cậu chạy nhanh tới anh 2, nói rằng phải ngăn chặn nhưng cậu quên rằng cậu chỉ là hồn ma nói như thế nào chả ai nghe thấy được dù vậy Ken với Kín cũng là anh em ruột thịt nếu cậu có cảm nhận không ổn thì Ken cũng vậy. Ken nhớ sự tình trước nên dùng khuôn mặt giống hệt Kín và giọng nói đầy dẫy lên 3 tiếng "Thiên, ngoan đừng" chỉ vậy thôi thì xung quanh báo táp dừng hẳn chỉ còn đồ nát 2 xác chết và một người bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương Đặc Biệt: Anh Là Thiên Sứ Chỉ Có Thể Dõi Theo Em Và Chúc Em Hạnh Phúc (2)

Ken vừa ra khỏi phòng. Thì còn cậu đứng bên cửa sổ ngắm nhìn nó bên cạnh cậu là một người con trai khác rất đẹp có điều đặc biệt là người con trai ấy toàn thân trang phục trắng và có đôi cánh trắng sau lưng. Cũng hướng theo mắt cậu người con trai ấy nhìn theo và bất ngờ "cô bé kia là ai mà xinh đẹp dữ vậy" nghĩ nhưng không nói. Bỗng cậu vươn tay tới muốn ôm nó nhưng không thể:

- Chị à đừng đau khổ về em nữa. Sống hạnh phúc đi chị à
- Cậu chỉ còn mấy ngày thôi nhanh đi không thôi cậu sẽ là ác quỷ đấy(thiên thần kia mắc bảo cậu)

Cậu khóc lâu lắm rồi không khóc nhiều như bây giờ, cậu quay sang hỏi:

- Nếu như tôi biến thành ác quỷ thì có thể ở bên chị ấy chứ

Thiên thần tái mặt, rất nhiều trường hợp như vậy đã diễn ra nhưng khi họ biến thành ác quỷ thì họ như mất lý trí và có cả ăn thịt người. Lúc đấy thì sẽ rất mệt mỏi, thiên thần khuyên bảo cậu:

- Cậu không thể vì nếu như cậu là ác quỷ cậu sẽ hại cô bé ấy mất.
- Vậy sao (đôi mắt đượm buồn)

Bỗng nghĩ đến thứ gì đó thiên thần nói:

- Cậu đừng lo nếu cậu trở thành thiên thần cấp bậc cao thì cậu sẽ sở hữu năng lực có thể theo dõi cô bé nhìn từ xa, có thể tiến vào giấc mơ của cô bé trò chuyện chơi đùa.

Cậu không nói gì chỉ im lặng nhìn nó cứ như không ai có thể bắt lấy nó được.

Mấy ngày liên tiếp cậu đều đi theo nó cậu sợ mai này không thể thấy nó nó sẽ buồn nên cậu ở bên cạnh nhưng cậu lại quên cậu chỉ là một hồn ma thôi. Đến ngày tang lễ cậu nhìn tất cả người thân quen chỉ còn một chút thôi cậu không thể thấy họ được nữa, biết bao năm thì có thể thấy lại.

Tiến lại gần từng người. Đầu tiên là mẹ cậu, cậu muốn ôm bà muốn hôn bà muốn được bà ôm ấp như bao lần, cậu tự giễu rằng sao cậu còn nhỏ như thế đã bị sát hại từ chính cậu ruột mình. Khi nghe câu chuyện của ba cậu và bama nó thì cậu đã hiểu thế nào dòng họ tương tàn. Cậu ruột của cậu rất độc ác, có thể làm tất cả mọi thứ để đạt được ước muốn và chính cả bà cậu người mẹ của cậu ruột thể cũng bị tay chính đưa con mình giết, khi cậu tỉnh cờ nghe lúc 9 tuổi cậu đã rất đau

lòng. Đến khi cậu bị giết cũng có sự nhúng tay của cậu ruột. Nhìn mặt từng người cuối cùng bước đến nơi nó ngồi kế bên xác của cậu, nhìn người trong hòm đen bóng loáng đó là mình, cậu cũng tự giễu. Lại nhìn nó thật khác lạ với bình thường có một sự xa cách đâu đó "lạnh lẽo - cô độc" không chỉ với cậu mà mọi người cũng cảm nhận vậy. Không biết từ đâu ra tên thiên thần hét ở sau lưng cậu:

- Nhanh đi sắp trễ rồi đến đó cả cậu không thể nhận ra họ được nữa đâu

Đáp lại một tiếng "Ừ!" rồi cậu tiến lên cái xác của cậu như có một lực hút, nó ôm lấy thân thể cậu hôn nồng nhiệt, cảm nhận trước khi xa cách của hai người. Cậu như vậy cũng hạnh phúc lắm rồi.

Thế là cậu và thiên thần ấy bay lên trời tiến hành nghi thức biến thành thiên thần. Xong tất cả cậu rất mệt, ai nói thiên thần không biết mệt nhưng cũng bình thường, từ một hồn na giờ đã là thiên thần. Cậu nhắm mắt lại nhớ tới những hình ảnh vui vẻ của nó đau khổ của nó cái nhau của nó.. V.. V.. Mờ mắt ra nhìn về phía xa xăm dưới bầu trời ấy

"Anh là thiên sứ chỉ có thể dõi theo em và chúc em hạnh phúc"

Cười lên một cái

- Chị hãy sống tốt thay phần của em nhé. Anh hãy thay thế em chăm sóc chị nha.

Nói vào khoảng không như thế.

Trong phòng của một cô gái. "Ừm" lên một tiếng nó như nghe được trong giấc mơ vậy. Còn Ken thì khỏi nói, cậu sẽ luôn ở mãi bên nó dù chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đến Trường

Sáng sớm

Tại một ngôi biệt thự đậm chất Châu Âu cổ xưa nhưng hơi rét lạnh vì phủ toàn màu đen và đỏ máu. Đó là căn nhà do nó tự thiết kế 2 năm trước và tất cả từ ngoài vào trong đều do nó tự nghĩ. Trong ngôi nhà đó chỉ có nó, Ken, và bác quản gia nhà cậu vì Kin dặn dò ông chăm sóc nó nên ông đi theo nó luôn (nhà Kin nhiều quản gia, đây là quản gia riêng của cậu). Nhưng ngôi nhà này quý dĩ ở chỗ là không ai thể vào được nó đã thiết kế bảo mật cho ngôi nhà ngoài những người thân còn lại không ai vào được, với lại còn có 2 con bạch hổ nó thương yêu cực nhưng đồng thời 2 chú rất hung hãn không biết bao nhiêu người tò mò hay thành phần khác muốn vào đó đã bị chết và làm mồi cho 2 chú ^^.

Trong một căn phòng đồ thảm với tất cả vật dụng đen, có một cô bé đang nằm trên cánh tay của một chàng trai. Hai người rất tuyệt mỹ không ai có thể kháng lại sức quyến rũ với vẻ đẹp của 2 người. Cậu con trai nghịch tóc cô bé, nói nhẹ nhàng bên tai cô:

- Thiên, ngoan đây.

Lần này không như mấy lần trước nó tỉnh dậy liền. Mỗi lần đánh thức nếu nó không chuyển động thì cậu hôn nó nhưng lần này nó đi học mà nơi đó cần nó tới nên vừa kêu đã dậy. Nó tươi cười nhìn Ken:

- Ừm. Đi học? Há Ken?

Cậu vui mừng đều đó, lâu lắm rồi nó không gọi là chính cậu rất lâu rồi.

- Ừk. Anh và em đi VSCN, ăn sáng rồi đi.

- Thăng Điện

- Dù sao anh cũng lớn hơn à nha không được xưng thẳng

- Em thích (nó chọt chọt cái mũi cậu)

Nó nói cậu, cứ vậy cười đến khi nó nói như vậy mà vẫn cười (ôi lạy). Cậu bất cứ ai cũng lạnh ngoài nó, đối dịu dàng và thương yêu. Còn nó đối với người thân và Ken đều yêu thương không biết từ khi nào nó đã nhận ra Ken mà không phải Kin (có thể sau giải đáp) trước giờ nhận làm Kin là do nó quá xúc động thôi, không biết trong trái tim nó lại thêm một nhịp đập nho nhỏ mà nó không hay biết.

Hoàn tất xong. Nhìn trông bộ học sinh rất đẹp mang cả lẫn sắc đẹp thiên thần quyến rũ ác quỷ. Còn Ken cũng vậy. Đồng phục trường Angel- nơi nó và cậu học, mang màu sắc đồ thảm đúng chất màu nó thích. Nhưng nó không mặc váy giống như nữ sinh khác mà nó mặc quần tây đỏ như Ken.

- Không cần che mặt?

- Ặc...Khỏi nha

- Vậy đi bằng gì?

- Căng hải?

- Ok

Hai người bước ra khỏi tòa nhà. Đi đến trường ai cũng nhìn cả hai và cũng có chung thắc mắc, con gái mặc đồng phục nam

Đến ngôi trường nó và cậu là tiêu điểm của mọi người. Ai hot boy hot girl ở đây cũng phải thua vài phần. Có một số người con nhà quyền quý nhận ra Ken, còn nó thì chưa ai biết thì khi nó đóng tài liệu bản thân.

- Á. Cậu kia là ai mà đẹp trai quá(học sinh nữ 1)

- Hoàng tử của lòng em(học sinh nữ 2)

....

- Công chúa làm bạn gái anh đi(học sinh nam 1)

- Eo oi gái đâu đẹp quá đi mất (0học sinh nam 2)..

Cũng có lời vài

- Họ đẹp hơn cả hot boy và girl ở đây luôn nhì?

- Chả có gì hay ho (một giọng nữ nào đó vang lên theo phản ganh ty)

Pla.. Pla

Đến trước phòng hiệu trưởng, nó đá cửa vào nhìn cái ghế.

- Chú biết con không thích chờ mà (nó khó chịu)

- À hi hi ì. Tại định hù con một lần ai dè không được. Lần nào cũng vậy. Hai đứa lại đây chú ôm, lâu quá không gặp chú nhớ hai đứa quá.

- Xong? Vậy con học lớp nào? Lớp mà có người đó. (nó lên tiếng ngừng)

- 11A1 lớp đặc biệt. Hai con học ở đây.

- Anh Ken chúng ta đi

- Uk

Nó ôm cánh tay của Ken rồi đi, để lại chú nó lắc đầu than thở thương xót, sao ông không thấy bị thương trong mắt nó chứ.

Đi đến trước lớp, nó cười quỷ dị, để xem có chuyện gì xảy ra không nhì?

- Lữ Quốc Thành: em trai ba nó, nói chung là chú nó. Từ sau khi nó giúp nhiều cho dòng họ hai bên thì tất cả mọi người đều khâm phục nó nhất là ông. Ông còn thương nó như con gái ruột vì ông không có vợ con. Biết vụ mất Kin và Misa nó rất đau khổ và ông, nhưng nhìn nó như vậy ai mà không đau xót dùn nó chứ. Ông biết lúc nó đi huấn luyện rất vất vả. Nó còn tự rèn luyện chính mình. Mỗi lần gia đình đi qua tổ chức ngắm nhìn nó, đều một trận đau xót không thôi. Từ trên xuống bê bết máu nhưng vẫn kiên trì. (Ken và nó tập hai phòng tách biệt)

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp Lại Jan Và Tris

Cô giáo từ trong lớp bước ra, hiền hậu cười:

- Hai em học sinh mới à?

Hai người chỉ gật đầu coi như đáp lại.

- Vậy hai em vào lớp đi

Tụi nó đi theo cô vào

- Giới thiệu với mấy đứa đây là học sinh mới

Chưa gì hết thì

- Êk hai học sinh buổi sáng kìa(học sinh 1)

- Nhìn kĩ họ càng đẹp nhỉ? (học sinh 2)

- Gia thế họ thế nào mà vào đây nhỉ? (học sinh 3)

Pla pla

- Đủ rồi. Im hết cho tôi(cô giáo tức giận rống)

Như có lực, mọi người im bật, chỉ một số người

- Bà chỉ là giáo viên thôi. Ý là em hiệu trưởng mà quát chúng tôi à? (một con nhỏ trang điểm đậm lên tiếng-Gen)

- Ủ đúng, dựa vào vậy mà nói chúng tôi à(nhỏ kẻ bên chọt vào-Pill)

- Đủ rồi, các cô thôi đi (Jan lên tiếng nói)

Chạy lên nắm tay nó, nó né tay kịp

- Lâu không gặp Gavy cậu lớn thế này ôi. Ôi ôi, cậu vẫn còn tránh tó. Cả anh nữa. Mà cậu mặc đồng phục nam? (Jan vỗ vỗ ngực Ken,nhìn nó)

- Tôi với cậu là gì? Mà tránh? Còn tôi thích mặc gì kệ tôi(nó nói bằng thái độ khác với Ken và gia đình)

- Ờ thì... Cậu là bạn chị Linz là bạn mình. Hehe (Jan cười xuề)

Ở dưới lớp xì xào bàn tán

- Êk hồi nãy thấy Jan nó buồn vụ Nam,sao giờ nó thay đổi 180 độ vậy này? (Bori hỏi Kuro)

- Đùng đùng đấy. Mà cô ấy đẹp thật(Hen cũng nói hùa theo)

- À có Tris nữa đấy, cậu ấy đi vệ sinh sắp vô rồi(Jan nói, cậu rất thích chơi với nó và Ken, chỉ có cậu mới biết nó có mặt trong gia đình Lữ Nhạc thôi, do cậu hay lẻo đẻo theo Linz mà chị ấy hay chơi với nó và Tris nên cũng chơi theo dù nó không chấp nhận cậu)

- Ôi. Gavy yêu dấu, mình biết ngay mà nên mình đã nhập học tuần trước rồi,mình là tiên tri. Hihi... Ủa đồng phục của cậu?? (Tris từ đâu chạy lại ôm nó,ngạc nhiên)

Nó không đấy, coi như Tris và Linz đã được đi vào tìm nó. Nó nói:

- Tôi biết rồi.

Giọng nó thanh trong, lạnh lùng vang lên làm mọi người nhìn nó.

- Giọng nói cô ấy lạnh lùng thật. Như tảng băng vậy (Bori nói)

- Nhắc tào tháo là có mặt vậy trời(Jan nói thầm)

- Nói gì đó. Hôm nay nể mặt Gavy và anh Ken tôi nhện ông nhá(Tris nói Jan)

Ở dưới càng bàn tán dữ dội

- Hai người đó có thân phận gì mà quen cả công chúa Pháp với Jan vậy?(học sinh 4)

- Nhỏ nó mặc đồng phục nam tính chơi nổi thì phải? (học sinh 5 cười)

- Không. Chắc nó bị les. (học sinh 6 cười mỉa)

Pla pla

Nhiều thắc mắc càng sôi nổi

- Im hết cho tôi(Kuro nói)

Mọi người im lặng, ai mà không sợ Kuro chứ, cậu cứ như Tu La địa ngục.

- Hai em ngồi bàn đó đi. Còn trống đấy

Tụi nó bước tới chỗ ngồi, hai người kia cũng vậy. Chỗ của nó dưới bàn của Kuro và Bori và trên bàn Hen và Jan, Tris ngồi đây bàn kế bên bàn nó. Nó ngồi kế bên cửa sổ. Nó thích ngồi đó, có gió làm tâm trạng nó thoải mái.

- Chào anh Đức Anh. Sao anh học ở đây vậy? Không phải 12 sao? (Bori hỏi)
- Tôi học ở đây không được à? (Ken hỏi ánh mắt như muốn đâm thủng lời nói kia)
- Hehe. Vẫn lạnh lùng từ ngày đó. Haiz (Bori nói thầm)

Ken không quan tâm

- Cậu tên gì vậy? (Hen hỏi)
- Sao cậu đi chung với anh Ken vậy(Bori chuyển sang nó)

Nó nhìn họ, không nói không rằng,nằm xuống bàn ngủ

- Người gì đầu lạnh thấy sợ (Hen bĩu môi)

Không ai còn nói gì ngoài ba cô gái kia nhìn với nó ánh mắt căm thù

Trương Thành Vũ (Bori) : Con nhà tập đoàn họ Trương. Chơi thân với Kuro, Jan và Kin hồi bé. Biết Ken nhưng không thân.

Ngô Hoàng Phúc(Hen) : Mới chơi thân chung với đám Kuro. Học sinh đặc cách được nhận học bổng vào lớp này

Nguyễn Trần Yến Trang (Yed) : Em gái Nguyễn ,thích Kuro . Chảnh chọe, son phấn, có điều là âm mưu thâm độc.

Đặng Ngọc Minh Thư(Gen) : Cũng như Yed, toàn là các tiểu thư điệu đà. Thích Bori.

Khương Thị Yến (Pill) : Bộ ba chung với Yed. Thích Hen

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ánh Mắt

Tiết học trôi qua nhẹ nhàng. Nó và Ken thì ngủ từ đầu tiết đến cuối tiết.

Ra về, nó và Ken bị mọi người trong trường vây kín mít, không nhờ Jan chắc hai người nghẹt thở mất. Tris thì theo đuôi nó và Ken từ đầu đến cuối. Jan cũng không thua kém. Hai người cứ dành co qua lại để coi ai sẽ là người được nó đáp lại, tụi Kuro cũng đi cùng (Jan, Hen, Bori, Tip, Kuro ở cùng nhà), thật ra Bori để ý nó từ đầu đến giờ vì nó đặc biệt, Hen thì chỉ theo vậy thôi, còn Kuro là bức bối nhất cậu ghét ánh mắt của nó dành cho cậu, rất khó chịu, cậu cảm giác rất lạ. Chợt nhớ ra việc gì Jan quay ra hỏi Hen:

- Êk Hen, Tip này giờ sao không thấy nhĩ? (Jan có tính hay quên)

- Trời! Mày ám đầu hả Jan lại quên rồi, mới này mày làm Tip khóc rồi chạy đi rồi, lúc tao đi theo tụi bây còn cản tao lại mà -_- (Hen bó tay với Jan, cậu tuy nghèo nhưng đầu óc lại rất thông minh, hôm đó cậu bị ăn hiếp tình cờ Jan thấy rồi cứu cậu. Cả hai thân nhau, Jan thấy Hen học giỏi mà điều kiện học tập với gia cảnh không thể giúp ít cho Hen nên cậu chuyển Hen qua học chung với cậu, cậu lúc đầu còn ngỡ ngàng nhưng dần quen rồi cậu cũng chờ nên thân với Kuro, Tip, Bori. Từ khi cậu đi theo Jan cậu đã phát huy được rõ thực lực của mình. Vì vậy cậu rất mến Jan và tự hứa sẽ giúp cho Jan và trung thành.)

Như nghe được ,thì...

- JanHen (Tip từ đâu bay tới,ôm Jan và Hen)

- Thật là, hết giận rồi à? Cậu bạn trẻ con (Bori ghẹo Tip, thật ra ai cũng biết là Tip sẽ như vậy nhưng lần này lâu hơn mấy lần trước khi đổi nên cũng hơi lo. Ai dè cũng như vậy, mọi người ở đây ai cũng bó tay cậu. Tuy vậy cậu là người trẻ con nhưng có lúc rất nghiêm túc trong công việc. Có lần bang của Jan gặp nạn cũng nhờ cậu giúp nên mới thoát khỏi nguy hiểm lần đó. Ai cũng mến cậu cả)

- Các người đi theo tôi rãnh ? (người này giờ không lên tiếng đã nói, nó định không nói chuyện với mấy người này, nó đang suy nghĩ về Zon thì đám này cứ láo nháo khiến nó khó chịu, dù nó biết rằng đó là bạn thời thơ ấu của Kin)

- Cô rút cuộc cũng mở miệng. Tôi còn sợ cô bị câm này giờ. (Kuro khích nó, cậu không biết vì sao lại muốn nói chuyện với nó)

- Ô . Cậu Phong con của chú Lâm đây sao? Nói chuyện thật khiếm nhã nhĩ. (Nó nhếch mép , nó rất căm thù cậu-các bạn tự hiểu nhé)

- Tôi có một thắc mắc. Tại sao cô nhìn tôi bằng cặp mắt đó. Cặp mắt như thợ săn săn mồi vậy (Kuro thì thầm bên tai nó)
- Có thể tôi thích cậu (nó đáp thì thầm lại nhếch mép, nó cũng biết Kuro nhìn đến nó nãy giờ chứ)
- Hai người đang làm gì vậy? Đừng nói là Ó,... Kuro ..cậu..cậu đừng nói là...thích Gavy nhé (Jan lấp ba lấp bắp ngạc nhiên)
- Nghĩ sao vậy, tôi mà thích cô ta ư? Cho cũng không thềm (Kuro nhếch mép, cậu chỉ tò mò tại sao nó như vậy với cậu thôi)

Nó nhếch mép

- Vậy sao

Hết câu thì tay nó bị nắm lấy đi

- Thiên đi (Ken nãy giờ rất bức , muốn nói lắm nhưng nó ngăn cản. Cậu rất ghét ai thích nó. Lúc cậu với nó ở Nhật Bản khi học ở tổ chức sát thủ của bạn mom nó thì rất có nhiều đề ý nó. Cậu đã xử tội nó rất đau đớn. Nó biết tất cả nhưng nó không quan tâm. Mục đích của nó học ở đây chỉ có một "Trả thù")

Mọi người ngỡ ngàng. Không có sự đáp lại, và cũng không ai nói gì nữa. Nó đi với Ken về nhà nó. Tris và Jan đi theo thì bị Ken ngăn cản, đành về nhà của họ cả tội còn lại chẳng hiểu mô tê cũng đành về. Ken và nó không muốn ai biết nhà nó kể cả bama nó cũng không biết. Đi trên đường nó bỗng nhếch mép theo suy nghĩ "Kín à chị đã gặp người đó. Chị sẽ trả thù cho em"

Một nơi nào đó

- Chị à, em đã phải khiến chị đau khổ thế này. Em xin lỗi (Kin nhìn qua phép thuật của cậu, lại khóc. Cậu trở thành một thiên thần cấp cao rồi. Nhưng hình hài thì nhìn đã 17 18 tuổi . Và mấy thiên thần khác cũng vậy. Nhưng sẽ duy trì mãi hình dáng này khi còn là thiên thần)

Mọi chuyện ở trường học kết thúc đơn giản vậy sao? Ba cô gái đâu rồi nhỉ? Có âm mưu gì không?

- Phan Thành Huy (Tip) : Con nhà tập đoàn Phan Thành, trẻ con,hay nghịch, có khuôn mặt cực kì bậy bĩ. Chơi thân với Jan , Bori và Kin hồi nhỏ. Kuro và Hen thì biết sao này.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Người Quen

Gia đình Yed

Cô trở về với tinh thần bức bối. Mọi người giúp việc thấy cô đều chào như là chuyện phải làm. Cô thì coi họ như không khí. Thật sự họ cũng không thích cô cho lắm vì sự đánh đá bướng bỉnh của một tiểu thư như cô khiến họ chán ghét. Cô ngồi xuống vứt mạnh cái balo mà giá của nó khá đắt vào ghế sofa. Mọi người thấy quen rồi dù rất tiếc về đồ dùng của cô chủ. Cô ôm cánh tay Nguyên lay lay:

- Hai à!!! Hôm nay em rất bức bối á. Có nhớ kia mới vào lớp em. Xấu xí lắm mà ai cũng hướng về nhỏ hết. Mà nhỏ đó kì cục làm ra về ta đây giới lắm. Mới bước vô trường bày đặt mặc đồ nam tính chơi nổi hay sao á. Nhỏ còn nói chuyện với Kuro của em nữa. Huhu (thì ra Nguyên ngồi ở đó nãy giờ)

- Cô em gái của anh đang ghen tỵ sao? (Nguyên xoa đầu cô nói. Nhưng trong mắt lay động. Nói chuyện với Kuro? Hai người đó quen nhau trước sao? Với tính cách em ấy không bao giờ nói chuyện với người lạ ngoài có lý do hoặc người quen trước. Nhưng nếu có lý do thì lý do gì chứ? Hàng loạt câu hỏi cứ đặt ra trong đầu cậu)

- Ai mà thèm ghen tỵ với nhỏ đó. (Cô bĩu môi)

- Em đừng lo. Cô gái ấy không thích Kuro được đâu (Về mặt cậu bình tĩnh hơn chữ bình tĩnh -_- #chưa chắc là không thích nha. Cậu còn biết nó sẽ thù hận Kuro)

- Sao anh biết? (Cô ngờ nghệch, về mặt nghi ngờ)

- Suyt. Bí mật (Cậu làm ra vẻ thần bí)

- Nói đi nói đi mà

- Thôi. Anh lên phòng (Cô làm nũng nhưng cũng vô ý)

Hôm sau

Sân trường lại náo động lần nữa. Tất cả học sinh đều tập trung dưới sân vì ai cũng biết nhân vật hôm nay đến là ai mà. Giám đốc đang nắm công ty Nguyễn Trần

đẹp trai và chính là anh trai của hoa khôi trường Yed. Người con trai nhìn có vẻ phong trần còn lại là con độc nhất của Trần Thị và cô bé dễ thương đi với cậu là bạn gái mà cậu ấy thương nhất, chưa ai từng dám đụng chạm đến cô ấy.

- Anh Nguyên kia!!!! (Học sinh nữ 1)
- I love you. Nam thần của em (Học sinh nữ 2)
- Tuấn ơi. Em yêu anh (Học sinh nữ 3)
- Cô bé kia là ai mà dễ thương quá (Học sinh nam 1)
- Anh yêu em (Học sinh nam 2)
- Anh/em ấy là của tao
- Anh Nguyên kia mày (Típ đẩy vai Bori)
- Tao thấy rồi. Mày đẩy tao làm gì (Bori quát lại)

Mặt Típ làm ra vẻ đáng yêu thì Bori cũng phải nguôi giận

- Sao họ của lại vào đây nhỉ?(Jan cũng bất ngờ)

Hàng loạt câu nói tương tự thậm chí xô đẩy nhau diễn ra. Nhưng phút chốc tất cả im bật vì cô hoa khôi của trường đã đến.

- Hai yêu dấu. Sao hai và Tuấn đều ở đây vậy (Cô chạy lại ôm cánh tay Nguyên nói)
- Hai vào đây học

Câu trả lời hết sức đơn giản mà làm mọi người mắt chữ A miệng chữ O vì Nguyên đã học xong chương trình hết và đang làm giám đốc bảo sao tự nhiên nói mình đi học ai mà không ngạc nhiên.

- Thôi chúng ta đi nhận lớp. (Tuấn cắt câu chuyện)

Sân trường chưa im lặng được lúc lâu thì nó và Ken đến. Hôm nay họ đến trễ do nó ngủ quên • _ • . Vẫn cứ mấy câu đó lặp lại.

- Im hết cho tôi

Do nó còn buồn ngủ nên quát lên ai cũng sợ rồi im bật. Tất cả như bị thót tim. Nó thật đáng sợ. Xung quanh đã giải tán hết. Sự im lặng vốn có đã trở lại khi chuông vang lên vào tiết học.

Cô bước vào lớp 11A1

- Hôm nay các em lại có học sinh mới.

Chưa gì thì mọi người đã đập bàn gầm gừ vì biết nhân vật mới là ai. Còn Yed thì nhếch môi "Anh hai mình ở đây mình chả cần sợ nhỏ đó"

Họ bước vào lớp với sự vỗ tay nồng nhiệt(ghê vậy trời -_-).

- Chúng tôi chắc không cần giới thiệu đâu nhỉ(Tuấn nhoẻn miệng cười làm đốn tim các cô gái)
- Mong mọi người giúp đỡ (Nguyệt với khuôn mặt khả ái và giọng trong trẻo dễ thương làm bao nhiêu chàng trai lưu luyến)

Nguyên không nói gì bước vào chỗ Hen và Hen đành đi chỗ khác (Tụi Kuro cũng biết Nguyên nhè với lại Nguyên lạnh lùng và tài giỏi Hen không muốn dấn tới đừng bảo tại sao Hen đi nhè. Hen ngồi dưới Jan và ngồi chung với Típ)

Nó và Ken này giờ lo ngủ nên không biết gì hết nên cũng chả biết học sinh mới là ai. Nguyên cứ ngấm bóng lưng nó. Hình hài mà đó giờ cậu không bao giờ quên được. Giờ gặp lại cậu cảm giác gì đó thật đau đớn vì bấy lâu nay đã xa nó. Cậu nhớ nó nhiều lắm. Có nhiều lúc cậu tìm lại những tấm hình cũ đã từng chụp chung với nó mà rơi nước mắt. Người con trai lại khóc vì con gái

sao :(?

À mà còn Nguyệt với Tuấn thì ngồi phía dưới bàn Tris. Hai người họ không khác gì Nguyên nhớ nó lắm chứ.

Lại im lặng. Nhưng đâu có lại có mùi ghen ghét tức tối. Tại sao cô không thấy chứ? Thấy cái ánh mắt theo dõi của hai nhìn nó đến giờ. Thấy anh mình ngồi dưới nó. Anh hai mình bỏ rơi mình sao? Chẳng lẽ nó là người anh mình đang chờ đợi? Là người biến anh thành một người lạnh lùng? Không. Không thể nào.

KHÔNG !!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chạm Mặt

Giờ ra chơi

- Dậy... Thiên dậy dậy... (Ken đã thức khi chuông vừa reo rồi)

- Dậy đi cái con heo ham ngủ này - _...(cậu phải bó tay nó thật rồi)

Cậu suy nghĩ cẩn thận rồi bèn lấy mặt nâng mặt nó lên bóp bóp. Vò noãn gò má nó đến khi nó khó chịu mở mắt thì được.

- Làm gì vậy hả? (Mặt nó tức giận, hai gò má hồng hồng do nó tức giận cũng một phần tại Ken vò má nó)

- Ai biểu. Kêu em hoài không thức chi. (Ken nhìn nó cười ha hả)

- Đây. Trò đánh thức mới ả? (Nó vẫn còn tức giận)

- Thôi đừng giận nữa. Ra chơi rồi đi ăn thôi (Ken vẫn cười)

- Ha ha... Hihi.. Hehe

- Uk. Chuyện này mắc cười lắm hử? Không có chuyện gì làm hết Ầ!!!??? (Nó quét mắt một vòng, tại lúc nó và Ken làm chuyện ấy :) #đừng nghĩ bậy, thì mọi người xung quanh đã xem, cười nó rồi. Nó tức giận hơn lạnh giọng nhấn mạnh từ Ầ. Mọi người cũng im bật)

- Hôm nay nói nhiều chữ hơn nhỉ? (Kuro chèn miệng)

Nó liếc Kuro. Do nó đang bực nên không nhớ là mục đích ở đây cho nên nó không thèm đếm xỉa cậu(tội). Nó kéo tay Ken đi ra ngoài

- Tránh!!!!

Nó quát tất cả. Rồi một mạch đi ra ngoài bỏ lại phía sau nhiều lời bàn tán.

- Ôi! Nhỏ đó thật đáng sợ(học sinh 1)

- Tao cười có một chút làm thấy ghê (học sinh kẻ bên 1)

- Tưởng hiền lành gì (học sinh 2 nhếch môi)

- Nhìn cô ấy ngẫu quá (học sinh 3)

Pla pla

Tụi Yed đứng phía sau nhìn trò vui vì đa số nói xấu nó hơn là nói tốt. Kuro thì tức giận mặt đỏ tím tai chạy đuổi theo nó. Bori, Hen cũng đành theo.

- Ah! Đi nất không nhìn đường hả.. Ủa Gavy (Tris đi chung với Jan và Tip xuống căn tin đi lên lớp thì bị nó đụng trúng người)

- Mắt tôi bị mù? Sao? (Nó đang bị tức giận mà Tris bảo vậy nên nó càng giận hơn nữa. Nghiến răng từ sao.)

Ken không dám nói gì. Cậu thừa biết nói gì cũng vô ích. Nó vẫn kéo tay Ken định đi tiếp.. Nhưng chưa gì thì..

- Êk! Cô đứng lại đó (Kuro đặt tay lên vai nó, đuổi kịp nó và Ken . "Người gì đầu chân ngắn mà đi nhanh thấy sợ" suy nghĩ xẹt qua đầu cậu.)

Nó không nói gì mà kéo tay Kuro ra phía trước nâng cậu rồi quăng xuống đất. Mọi người xung quanh vây lại xem và bàn tán quá trời. Tụi Yed cũng chạy vào

- Mày là cái thá gì mà dám đụng chạm Kuro của tao. Hả? ..Chát (Yed tát nó một cái rồ mạnh)

Vừa đập Kuro xong lại gặp Yed nó còn bị tát nên cực độ khó chịu.

- Kuro của tao sao? Là cái thá gì sao? Tôi sẽ cho cô biết... Chát.... Một là cô sỉ nhục tôi.... Chát Chát... Hai là cô dám lớn tiếng với tôi- _...Chát Chát... cuối cùng là cô dám đụng đến gương mặt tôi và người cô bênh vực cũng dám đụng tôi(Nó giục mạnh tay Kuro xuống đất, xoay qua nắm tay thật chặt đến nỗi đau tay Yed.. Tát nhỏ thật mạnh.. Nhỏ đánh nó một cái nó trả lại 5 cái. Mà cái tát của nó đau hơn gấp bội. Nó không phân biệt trai gái nhưng ai đụng chạm đến nó thì coi như xong..... @@)

Nguyên chạy lại thấy em mình như thế đau lòng ôm Yed

- Sao em làm vậy với Trang?

Yed bị chảy máu ở da mặt (do nó tát mạnh) đứng đó khóc như mưa ôm Nguyên.

Nó liếc Nguyên một cái rồi xoay đi mất. Nguyên định kéo tay nó lại thì lúc này Ken căng lại(nãy giờ ông ở đâu vậy trời!!! -_-)

- Gavy (Tris và Jan gọi nó định chạy theo, lần đầu hai người gặp một tính cách đáng sợ của nó nên cũng sờ sợ)

- Đừng muốn giống họ(Ken nhàn nhạt buông câu nói)

Nguyên nhìn bóng lưng nó đi. "Em thật xa lạ nhỉ? Em chịu đả kích như thế sao? Em trở thành như vậy tất cả là do gia đình đó " ánh mắt anh thay đổi thật đáng sợ. Tris, Jan cũng đành lùi hùi đứng đó. Yed cũng hồi phục qua đỡ Kuro ngồi dậy. Mọi người xung quanh nhìn nó như ác quỷ. Nó không phải người nó đánh được Kuro thì trường này không ai có thể là đối thủ nó nữa. Sự im lặng đáng sợ, không ai dám nói câu nào vì sợ.

Nó đi xuống căn tin còn Ken lơ đãng theo sau.

- Ayo! Thiên ngoan. (từ đằng sau cậu ôm nó vào lòng)

- Hihi Ken.. Vô kia ngồi ăn (Nó thường xuyên như vậy. Chỉ cần nó nổi cáu thôi là không ai dám lại gần nó nên cậu biết, chỉ cần khoảng vài phút thôi là nó quên tất cả những chuyện xảy ra trong lúc nó nổi cáu, cậu biết được chứng bệnh đó là lúc nó nổi cáu với tụi giảng hồ định bắt cóc đứa bé song nó lại quên hết khi ba nó kiểm tra thì do loại chất hóa học đó gây ra. Khi nó tức giận thể chất nó đột nhiên mạnh hơn gấp mấy lần bình thường và có thể hơn nữa là biến đổi nhưng tác dụng phụ của hóa học nó là nó sẽ quên đi chuyện xảy ra trong lúc đó, tác dụng phụ là lúc sau tai nạn của Kin)

- Em chán không? Anh đưa em đi chơi (Ken không muốn nó ở đây trong hôm nay để nó không bị cáu nữa bèn nghĩ ra cách dẫn nó đi chơi. Dẫu sao lâu lắm nó không về Việt Nam và đi chơi ở đây)

- Uk.. ok đi đi.. Sẵn tiện ăn luôn (Nó không biết bắt đầu từ lúc nào xưng anh em với Ken luôn)

Hai người cứ như thế mà đi. Bỏ lại phía sau nhiều chuyện sắp xảy ra.....

- Em thay đổi rồi!!

- Cô ấy xa lạ quá

- Chị ơi..

Ở một góc nào đó, có ba người luôn dõi theo nó vang lên những lời buồn bã....

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nhóc Con Thiên Sứ

Nó và Ken trốn ra ngoài nhưng ở trường không có truy cứu (tự hiểu nhá) à mà cũng có học sinh ghen ghét chỉ trích tụi nó.

Còn tụi nó vẫn vui vẻ đi ăn và chơi •_• . Đang ở khu vui chơi bỗng nhiên Ken đi đâu mất, nó đành đi kiếm cậu bỗng nhiên nó va phải tụi côn đồ

- Địt mẹ nó..... Thằng khốn nào vậy... (thằng cầm đầu chửi nó)

- Wao... Một thằng nhóc con sao...Dám đụng trúng anh hả cưng.. (Đại ca không nhận ra nó là con gái vì nó đội mũ, mặc áo khoác rộng với lùn...Do đó đã nâng gỏi đá vào bụng nó, phải chăng lực quá mạnh nó đã phun máu từ trong niêng ra áo khoác trắng nó đang mặc?)

Nó đau điếng nghĩ rằng. Định đánh trả chợt bỗng nhiên mất nó lại mờ mờ chưa kịp gì thì nó bị ngất, ngã vào lòng thằng đại ca cầm đầu. Ken tới kịp lúc nhìn cảnh tượng đó tức giận(lúc đang đứng với nó cậu chợt thấy ông bán kem đi ngang qua do đi nhanh nên cậu đã không biết bỏ xa nó, lúc về cậu không thấy nó đâu đã vội vàng kiểm tra thì thấy nó đang trong lòng thằng kia). Song thằng đại ca nhìn xuống nó trong tim loạn nhịp, không biết chuyện gì diễn ra nhưng cậu thật khó thờ vì lúc nó dựa vào thì ngực nó đã chạm vào vòm ngực vạm vỡ của cậu nên cậu đã biết là con gái, nhưng cậu không hề hay biết Ken đến gần kéo nó ra và đánh cho cậu một cú thật mạnh. Lúc đầu cậu vẫn còn懵懵 nhưng cái đau mà Ken cho đã làm cậu thức tỉnh. Lúc Ken kéo nó ra cũng là lúc vô tình nó đã tuột xuống. Xuất hiện một cô gái mái tóc dài, làn da trắng như tuyết cùng với khuôn mặt cực xinh đẹp của nó khiến đại ca và tụi đàn em nhìn nó không rời mắt. Tim của đại ca lại dao động lần nữa. Ken thì vô cùng tức giận nhưng cũng lo cho nó, định giải quyết với tụi côn đồ này thì Đại ca lên tiếng

- Về đi. Lo cho con nhóc ấy. Nhóc đó đụng trúng tôi nhưng tôi đánh trả cô ấy ngất như vậy coi như hòa . Chúng tôi tuy là giảng hồ nhưng biết đúng sai. Sẽ không làm khó các người. Và cũng không muốn đánh nhau.. Đi đi(Sao ông đại ca dễ thương vậy @@)

Ken không nói gì. Cõng nó một mạch về nhà bama nó. Không phải là muốn tha mà cậu lo cho nó nhiều hơn. Cậu thật sự sợ việc nó bị ngất cứ xảy ra khi nó tức giận nhiều có ảnh hưởng đến nó. Baba nó từng nói 'chất hóa học của Thiên gây ra nhiều hậu quả nghiêm trọng với con bé có thể dẫn đến tử vong' cho nên ông dặn dò cậu rất kĩ là không cho nó tức giận nhiều. Nhưng cậu lại sơ suất, tự trách mình không thể bảo vệ nó, trách bản thân sao bỏ nó ở lại đó..

Cậu cứ chạy cứ chạy không biết bao lâu đã về đến nhà nó. Nhấn chuông liên tục không ngừng

- Chuyện gì vậy con? Thiên đầu(Mama ra mở cửa thì gặp Ken nhưng không thấy nó trên lưng cậu vì trời tối rồi. Bà lo sợ chuyện gì xảy ra vì cậu ít khi đến đây mà nhún chuông như thế)

- Bà chủ với cậu vào nhà đi để tôi đóng cửa cho (Bác quản gia ra)

Mẹ nó vào nhà trước. Cậu thì cũng nó chạy nhanh vào mọi người xung quanh đã thấy nó trên lưng cậu

- Kia cô chủ (Phuong chỉ tay vào lưng Ken nhận ra nó trước tiên)

Mẹ nó nghe giật mình nhìn sang Ken thấy áo nó có máu và nó đang bất tỉnh

- Thiên.... Sao con thế này (Mẹ nó nhìn nó hốt hoảng rồi ngất xỉu)

- Bà chủ/bà chủ (mọi người giúp việc chạy lại đỡ mẹ nó)

Lúc này ba nó xuống kịp thời

- Chuyện gì đang xảy ra vậy. Ngọc em sao vậy (Ông lo lắng cho vợ mình)

- Bà chủ thấy cô chủ nằm trên lưng cậu Anh, áo khoác của cô chủ dính máu nên bà chủ hốt hoảng rồi ngất để con vô lấy chanh cho bà. Ông chủ mau qua xem cô chủ đi bà chủ tại con lo. (Phuong đứng lên nói rồi mau xuống bếp)

Mọi người giúp việc đỡ mẹ nó lên sofa. Còn ba nó quay sang nhìn người mà Ken đang cố lo lắng bất an.

- Nhanh. Đưa con bé lên phòng đó

Hai người nhanh chóng đưa nó lên phòng đặc biệt vì phòng đó có thể coi như là một nơi toàn là đồ của ngành y. Trong lúc, Ken kể hết cho ba nó biết toàn bộ sự việc từ trường đến khu vui chơi.

Ken bị bắt đứng ở ngoài trong đó chỉ còn ba nó, nó và cô giúp việc Ly Ly. Cậu tự trách rất nhiều. "Thiên... Em đừng xảy ra chuyện gì"

Ông kiểm tra nó tất cả, đột nhiên ông chau mày. Việc nó nó ngất đột này khá nghiêm trọng. Tuy bị đánh vào bụng nhưng không thể khiến một người giỏi võ thân thể cứng cáp như nó suy yếu đến ngất và phun ra máu như thế này. Ông lật ngọn tóc nó ra thấy được một vài sợi tóc màu đỏ máu. Thông thường với tóc giận đơn giản nó không có biến đổi màu tóc kể cả một cọng tóc nhỏ nhưng lần này lại không chỉ một sợi. Càng ngày nỗi bất an của ông càng tăng...

Suy nghĩ kết luận của ông

"Chẳng lẽ là nó!!!!..... "

Cùng thời gian đó, ở một căn nhà biệt thự có cái tên White. Như tên toàn bộ biệt thự đều màu trắng. Trong đó, có một cậu con trai đứng ở tầng ba cửa sổ. Cậu đó cứ nhìn vào bầu trời và lầm nhảm

- Tôi muốn gặp lại em. Nhóc con thiên sứ.

Thì ra đây là đại ca còn đồ hồi nãy. Cậu khó chịu khi nó ngất xỉu chả hiểu vì sao cậu lại lo lắng cho một con nhóc lần đầu gặp như thế. Cũng như Ken, cậu tự trách mình sao ra tay với một con nhóc nặng như thế. Cậu mong rằng nó sẽ không có chuyện gì.

- Nhóc con đừng xảy ra chuyện. Anh xin lỗi!!!

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tình Yêu Khó Đoán. Sự Nhầm Lẫn Lỗi Làm Với Yêu Thích.

Nửa đêm

Nó tỉnh lại..

Xung quanh không còn ai chỉ toàn bóng đêm bao phủ. Tất cả mọi người đều ở ngoài cửa phòng không dám ở trong phòng làm phiền nó. Còn nó thì đau đầu dữ dội nhưng không lên tiếng mà dù lên tiếng cũng không ai nghe thấy do là phòng nó cách âm. Trong đầu nó chợt có những hình kỷ lạ liên tiếp hiện ra rối loạn.

" Có một cô gái nhỏ khoảng 3 4 tuổi chạy xung quanh một cô gái tóc vàng nâu khoảng 30 cười mỉm nhìn cô bé.

- Mẹ mẹ đang làm gì vậy
- Chế thuốc đẩy con
- Chế thuốc là gì vậy mẹ??
- À là thứ mà cứu được cũng như giết được một người đẩy con gái
- Vậy mẹ chế thuốc để cứu hay giết người ạ?
- Mẹ chế thuốc để cứu con
- Sao phải cứu con ạ? "

Đột nhiên tới đây ký ức bỗng tắt dẫn tới ký ức khác.

"Hình ảnh hai người nhỏ tuổi một nam một nữ khoảng 13 đang chơi đùa cùng nhau"

"Đức Nam....."

-Ah... Đức Nam đừng..

Bỗng nhiên nó la lên rồi mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Tầng ba đối với nó không hề hấn gì vì một người có võ giỏi như nó thì bình thường. Đầu đã đỡ đau chút ít, nó hít một hơi rồi nhìn phong cảnh xung quanh thấy trời rất tối, nó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

- Rước. Nhà bama tao

Nó nói cộc lốc không cần biết bên kia có nghe hay không. Đợi khoảng 10 phút trước công hiện ra một xe Ferrari màu đỏ. Nó chạy ra leo ra khỏi công mà không hề hấn gì. Mở cửa rồi vào xe.

- Mày hay hé. Lừa đúng giờ đi bar của tao mày gọi.
- Tao đang mệt đừng phiền. Mày chờ tao đi nơi nào thoải mái rồi về nhà mày đi.

Người lái xe nghe vậy cũng im bật. Đổ giờ ngoài gia đình nó, Ken thì người này là ngoại lệ thứ 3 nó nói nhiều vì đây như bạn tri kỉ của nó lúc nó gặp khi Kin còn sống, người bạn này nó không kể cho ai cả Kin cũng vậy, hai người rất thân cho nên xưng tao mày để dễ nói chuyện (tao mày này chỉ là bạn rất thân nó với xưng còn xưng hô tao mày kia thì chỉ có người nó ghét mới xưng) chuyện gì cũng kể nhau nghe nhưng sau đó không hiểu lý do gì mà chuyển đi đến khi nó đến Tokyo gặp lại nhau, lúc đầu nó cũng lạnh lùng với cậu lắm nhưng sau đó đã thân trở lại vì cậu rất hiểu nó và bên cậu nó thoải mái không vướng bận thù hận gì.

Đưa đến một công viên. Cậu thanh niên này ngừng xe rồi bảo nó xuống. Ngồi ở ghế đá hít một ngụm khí lạnh của trời cảm giác khỏe ra nó nhìn cậu thanh niên nói

- Mày là thằng bạn kiểu gì mà bạn bè gọi mà cũng lằng nhằng à.
- Mày khỏe rồi à.. Mà tao lằng nhằng khi nào? (Thanh niên kia ngờ nghệch chả hiểu)
- Thằng nào hỏi mày trong xe bảo hử?
- À nhớ rồi. Mà mày nhớ dai vậy
- Tao thù cũng dai đấy

Nó nhìn cậu thanh niên cười đều. Cậu bỗng rùng mình nhưng chợt nhớ cậu bỗng hỏi:

- Mày lại tái phát bệnh gì nữa vậy ? Mày cứ lắm bệnh
- Sao mày biết tao bệnh?
- Nhìn mặt mày tap cũng đoán ra
- Đúng là thằng bạn tri kỉ của tao. Chỉ khi ở bên mày tao mới là con người thật.
- Tao cũng vậy. Mà có ai nói mày nói nhiều chưa, hay chỉ mình tao mày mới nói nhiều như vậy? À xin lỗi bỏ qua đi.. Này mày bị gì vậy(Cảm thấy lời nói hơi chút vô duyên cậu sửa lại)
- Tao cũng không nhớ. Lúc tao ngủ thức dậy ở phòng ngủ của tao đầu tao đau như búa bổ. Rồi có mấy cái gì hiện ra trong đầu tao. Hình ảnh cuối cùng là Kin lại xuất hiện chết dưới tay tao. Hình ảnh đó mỗi khi tao đau đầu đều xuất hiện. Tao cảm thấy đau quá mày à.

Ánh mắt nó lại sụp xuống.

- Muốn khóc thì khóc đi. Đã lâu rồi tao không thấy mày khóc.

Cậu nhẹ nhàng lấy đầu nó nghiêng lên vai cậu. Nước mắt nó tràn xuống không cần biết gì ngoài sự mát mát của Kín khiến nó rất đau khổ. Khóc một hồi thì nó cũng ngủ. Cậu thanh niên nhìn nó.

- Mày thật ngốc. Chỉ vì chuyện ấy thôi mà đau khổ suốt mấy tháng trời với vỏ bọc kia. Nếu không có tao chắc vỏ bọc ấy không biến mất dần đâu nhì.

Cậu ôm nó vừa đi lại xe của cậu vừa nói. Đặt nó vào xe cậu chở nó về nhà cậu như lời nó nói. Đến nhà, cậu nhẹ nhàng ôm nó lên phòng của nó, nó đã từng ở đây mấy lần nên phòng này được dành riêng cho nó. Cậu cẩn thận đưa nó lên giường, đắp chăn cho nó

- Nếu mày biết tao có tình cảm với mày thì sao. Con ngốc kia sao mày cứ đau khổ vì con trai khác trước mặt tao nhì?

Cậu nhìn nó cười đau khổ. Cậu thích nó lâu rồi nhưng không nói vì cậu sợ cậu không có vị trí đó nổi.

- Tao biết.

Bỗng nhiên nó thức.

- Sao.. Sao.. Mày.. Mày.. (cậu hét hồn lấp bắp)

- Ai bảo mày nói chuyện chi. Tao đã nói tao rất dễ thức mà. Để xem tao suy nghĩ đã(nó cười đều)

- Mày cứ như ma vậy. Mày coi như tao chưa nói gì đi.

Cậu định đi ra ngoài bỗng nhiên nó kéo cậu xuống. Mắt nhìn mắt

- Tao hiện tại sẽ tập dần quên Kín nhưng Ken. Mày biết chứ. Tao cũng có cảm giác lạ với anh ấy nhưng tao không biết đó là gì. Hay là do anh ấy có khuôn mặt giống Kín nữa. Còn mày tao chưa từng nói là không bao giờ rung động với mày. Ngay từ khi lần gặp ở Tokyo lúc tao đau khổ nhất là lúc gặp mày. Mày trò chuyện với tao tao bắt đầu quên đi Kín rung động với mày. Từ đó tao biết tao thích Kín cũng chỉ là tình cảm nhất thời của trẻ con nhưng mày biết không hình ảnh Kín chết cứ hiện trong tao. Và lý do em ấy chết cũng vì tao. Mày biết tao đau khổ lắm và tao phải trả thù nên trái tim của tao phải đóng lại. Hãy cho tao thời gian.

Nó nói ra hết những lời mà nó muốn nói bấy lâu nay. Thật sự nó đã hiểu là nó không còn thích Kín nữa mà là cảm giác tội lỗi với em ấy. Cả Minh Thư nữa. Còn Ken thì nó đối xử với cậu với những cảm xúc chẳng hiểu nữa. Chắc là muốn trả lại những gì đó coi như Ken là Kín. Hay là ẩn chứa gì khác. Cậu cười bây giờ cậu biết nó đã rung động rất lâu nhưng chỉ ít thôi. Dù biết bao nhiêu ấy thôi cậu cũng vui mừng thì ra trong tim nó có len lỏi chút ít có cậu.

- Mày nói thật chứ? (Cậu như muốn xác nhận lần nữa)

- Ừ coi như bây giờ tao đùa đi

Mặt cậu hắc tuyến

- Ê tao không đùa mà (Cậu muốn biết lắm)

- Thật. Nhưng chỉ rung động chút ít với mày thôi. Tao cũng không hiểu nữa. Tao cũng khó hiểu chuyện tình cảm này cũng như tao không hiểu trái tim tao nữa.

- Tao biết. Dù chút ít thôi nhưng cũng được. Thôi mày nghỉ ngơi đi. Đã khuya rồi ngủ đi. Tao cũng về phòng. Ngủ ngon

- Ừ Ngủ Ngon

Tắt đèn hoàn toàn. Không gian yêu tình bao trùm. Nó cũng đã nhẹ hẫng đầu. Chuyện bấy lâu nay không thể nói giờ có thể nói ra. Nó suy nghĩ một lúc. Nó thật không hiểu mình thích Ken hay Cậu ta. Lắc đầu một cái không quan tâm. Giờ nó chỉ biết trả thù cho Minh Thư và Kín tình yêu thì chờ sau. Ánh mắt nó chợt lạnh lùng khi nghĩ đến cái chết của hai người là do nó. Rồi nhắm mắt lại không suy nghĩ nữa. Nó chìm vào giấc ngủ nào không hay.

Tình yêu thật rắc rối. Đến rất đột ngột rồi đi cũng bất ngờ. Giữa yêu và trả thù thì rất khó đoán. Nó đã chọn trả thù. Trả thù không phải vì yêu mà là vì sự có lỗi sâu sắc mà nó không thể quên. Không biết sự trả thù của nó sau này là đau khổ hay hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Ký Ức

Nửa đêm

Nó tỉnh lại...

Xung quanh không còn ai, chỉ toàn bóng đêm bao phủ. Tất cả mọi người đều ở ngoài cửa phòng không dám ở trong phòng sợ phiền nó. Nó nhìn xung quanh, con đầu đầu bỗng chốc dậy lên, sau đó dữ dội khiến nó phải ngã khụy xuống, không tiếng rên la, chỉ có hình ảnh của một người con gái nằm co thất lại, tay ôm đầu thống khổ. Trong đầu nó chợt có những hình kỷ lạ liên tiếp hiện ra rồi loạn.

" Có một cô gái nhỏ khoảng 3 4 tuổi chạy xung quanh một cô gái tóc vàng nâu khoảng 30 cười mỉm nhìn cô bé.

- Mẹ mẹ đang làm gì vậy
- Chế tạo thuốc đẩy con
- Chế tạo thuốc là gì vậy mẹ??
- À là thứ mà cứu được cũng như giết được một người đẩy con gái
- Vậy mẹ chế thuốc để cứu hay giết người ạ?
- Mẹ chế thuốc để cứu con
- Sao phải cứu con ạ? "

Đột nhiên tới đây ký ức bỗng tắt dần tới kỷ ức khác.

"Hình ảnh hai người nhỏ tuổi một nam một nữ khoảng 13 đang chơi đùa cùng nhau"

"Đức Nam....."

-Ah... Đức Nam đừng..

Bỗng nhiên nó la lên rồi mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Tầng ba đối với nó không hề hấn gì vì một người có võ giỏi như nó thì bình thường. Tiếng la của nó không ai có thể nghe thấy vì phòng nó đã được cách âm hoàn toàn. Đầu đã đỡ đau chút ít, nó hít một hơi rồi nhìn phong cảnh xung quanh thấy trời rất tối, nó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Rước. Nhà bama tao

Nó nói cộc lốc không cần biết bên kia có nghe hay không. Đợi khoảng 10 phút trước cổng hiện ra một xe Ferrari màu đỏ. Nó chạy ra leo ra khỏi cổng mà không hề hấn gì. Mở cửa rồi vào xe.

- Mày hay hé. Lựa đúng giờ đi bar của tao mày gọi.
- Tao đang mệt đừng phiền. Mày chờ tao đi nơi nào thoải mái rồi về nhà mày đi.

Người lái xe nghe vậy cũng im bật. Đó giờ ngoài gia đình nó và Ken thì người này là ngoại lệ thứ 3 nó nói nhiều vì đây nó coi như bạn tri kỉ của nó lúc nó gặp khi Kín còn sống, người bạn này nó không kể cho ai cả Kín cũng vậy, hai người rất thân cho nên xưng tao mày để dễ nói chuyện (tao mày này chỉ là bạn rất thân nó với xưng còn xưng hô tao mày kia thì chỉ có người nó ghét mới xưng) chuyện gì cũng kể nhau nghe nhưng sau đó không hiểu lý do gì mà người này chuyển đi, cho đến khi nó đến Tokyo gặp lại nhau, lúc đầu nó cũng lạnh lùng với cậu lắm nhưng sau đó đã thân trở lại vì cậu rất hiểu nó và bên cậu nó thoải mái không vướng bận thù hận gì(nó thật ra tính cách cũng lạnh lùng, nhưng thân với nó thì mới biết nó rất dễ gần và cute) .

Đưa đến một công viên. Cậu thanh niên này ngừng xe rồi bảo nó xuống. Ngồi ở ghế đá hít một ngụm khí lạnh của trời cảm giác khỏe ra nó nhìn cậu thanh niên nói

- Mày là thằng bạn kiểu gì mà bạn bè gọi mà cũng lằng nhằng à.
- Mày khỏe rồi à.. Mà tao lằng nhằng khi nào? (Thanh niên kia ngờ nghệch chả hiểu)
- Thằng nào hỏi mày trong xe bảo hử?
- À nhớ rồi. Mà mày nhớ dai vậy
- Tao thù cũng dai đấy

Nó nhìn cậu thanh niên cười đều. Cậu bỗng rung mình nhưng chợt nhớ cậu bỗng hỏi:

- Mày lại tái phát bệnh gì nữa vậy ? Mày cứ lăm bệnh
- Sao mày biết tao bệnh?
- Nhìn mặt mày tao cũng đoán ra
- Đúng là thằng bạn tri kỉ của tao.

Nhìn cậu, nó lấy tay xoa đầu cậu:

- Chỉ khi ở bên mày tao mới là con người thật.
- Tao cũng vậy. Mà có ai nói mày nói nhiều chưa, hay chỉ mình tao mày mới nói nhiều như vậy? À xin lỗi bỏ qua đi.. Này mày bị gì vậy(Cảm thấy lời nói hơi chút vô duyên cậu sửa lại)

- Tao cũng không nhớ. Lúc tao ngủ thức dậy ở phòng ngủ của tao đầu tao đau như búa bổ. Rồi có mấy cái gì hiện ra trong đầu tao. Hình ảnh cuối cùng là Kín lại xuất hiện chết dưới tay tao. Hình ảnh đó mỗi khi tao đau đầu đều xuất hiện. Tao cảm thấy tim tao cứ thất lại quá mày à..

Ánh mắt nó lại sụp xuống.

- Muốn khóc thì khóc đi. Đã lâu rồi tao không thấy mày khóc.

Cậu nhẹ nhàng lấy đầu nó nghiêng lên vai cậu. Nước mắt nó tràn xuống không cần biết gì ngoài sự mát mát của Kín khiến nó rất đau khổ. Khóc một hồi thì nó cũng ngủ. Cậu thanh niên nhìn nó.

- Mày thật ngốc. Chỉ vì chuyện ấy thôi mà đau khổ suốt mấy tháng trời với vô bọc kia. Nếu không có tao chắc vô bọc ấy không biến mất dần đâu nhì.

Cậu ôm nó vừa đi lại xe của cậu vừa nói. Đặt nó vào xe cậu chở nó về nhà cậu như lời nó nói. Đến nhà, cậu nhẹ nhàng ôm nó lên phòng của nó, nó đã từng ở đây mấy lần nên phòng này được dành riêng cho nó. Cậu cẩn thận đưa nó lên giường, đắp chăn cho nó

- Nếu mày biết tao có tình cảm với mày thì sao? Con ngốc kia sao mày cứ đau khổ vì con trai khác trước mặt tao nhì?

Cậu nhìn nó cười đau khổ. Cậu thích nó lâu rồi nhưng không nói vì cậu sợ cậu không có vị trí đó nổi.

Nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, tắt đèn. Không gian yên tĩnh lại bao trùm. Mọi thứ lại yên về vốn có, hay đây mới chỉ là bắt đầu? Căn phòng đầu đó vang lên tiếng nói:

- Xin lỗi!!!

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nên Tìm Kiếm?

6h sáng..

Cạch

- Thiên con ơi!!

- Ủa? Thiên!! Thiên, con đâu rồi? (Ba nó là người dậy sớm nhất để vào xem nó, nhưng vừa mở cửa vào kêu nó dậy, nhưng nó mất tiêu, kiếm xung quanh cũng chẳng thấy)

Tiếng nói hốt hoảng của ông khiến nhiều người cũng tỉnh giấc.

- Thiên sao bác? (Ken là người vào nhanh nhất)

- Thiên đâu rồi ba nó? (mama nó cũng nhanh chóng vào)

- Tôi không biết nữa, lúc vừa vào là không thấy con bé đâu rồi.

- Chắc không sao đâu bác. Ai cũng hiểu tính em ấy mà, với lại em ấy không đụng chạm ai thì thôi, chứ ai mà đụng chạm đến em ấy.

- Nhưng..

- Thôi không sao đâu bà, tôi tin tưởng Ken (ba nó ngăn mama nó , nhưng ông cũng rất lo)

Bỗng nhiên, có tin nhắn của điện thoại ba nó run lên. Nhìn vào dãy số lạ, ông bấm vào

" Con đây. Bama yên tâm. Con ổn, đừng tìm con, con sẽ tự về được "

- Bà, Ken 2 người lại đây xem .

- Vậy là chắc con bé không sao rồi.

Còn Ken im lặng không nói gì "Em đổi số rồi sao Thiên? Tại Sao em ấy lại dùng số lạ nhỉ? Em ấy không bao giờ sử dụng số lạ với gia đình mà" dòng suy nghĩ của cậu

Sau đó tiếng chuông điện thoại của ba nó reo lên .Là nó... Làm dập tắt suy nghĩ trong đầu cậu. Vừa thức dậy, nó sợ bama lo lắng mà không tin vì nó kêu thanh niên cho mượn nhà ở :) sáng cứ việc nhắn dòng tin ấy vs số nó đưa, nhưng nó nghĩ bama nó và cả Ken không đơn giản sẽ tin dãy số lạ nên nó điện bama nói là nó khỏe đừng lo cho nó rồi cúp máy. Bama nó cũng yên tâm phần nào, còn Ken thì thắc mắc nó ở đâu, định tìm nó nhưng bama nó ngăn cản vì nó không bảo cậu theo thì cậu tốt nhất đừng tìm nó, nó không thích (bama nó biết rõ điều này).

Cậu chỉ lẳng lặng đi học trong trạng thái trống rỗng. Bước đến trường, không có nó, cậu như mất đi một vật quý giá.

- Anh Ken, cô bạn tặng băng của em đâu rồi? (Tris cùng Jan chạy lại, vỗ vai Ken)

Như người mất hồn không quan tâm những gì xung quanh diễn ra. Trong cậu chỉ có dòng suy nghĩ về nó "hó Đi đâu? " "Đi với ai" "hay lại một mình" "thà một mình còn tốt hơn là có ai" "mà tại sao lại lo lắng cho nó?"....

- Bóp...

Tris tán lưng Ken nghe tiếng rõ đau. Cậu cũng hoàn hồn :))) . Cậu nhìn Tris, Tris cũng nhìn lại nói:

- Sao em nói chuyện với anh mà anh như mất hồn không nghe nhở?

- Đúng.. Đúng... Đúng.. (Jan phụ họa thêm)

Nhìn hai người, cậu ngờ nghệch lạnh lùng hỏi:

- Hỏi gì?

- Gavy đâu rồi anh

- Em ấy không ở đây (=)

Hai người kia đầu đầy hắc tuyến

- Em biết cô ấy không ở đây mới hỏi anh

- Em ấy đi rồi -_-

- Đi là đi đâu?

Cậu nhìn Tris, mặt lạnh bỗng lại thơ thẩn

- Gọi điện hỏi em ấy đi

Trả lời xong câu hỏi, cậu lại bước đi tiếp vào lớp như người mất hồn

Hôm nay cũng như mất hôm khác, tụi gái mê cậu cứ hò hét tên cậu nhưng không dám lại gần, còn một số khác thì thắc mắc thiên thần hôm qua đâu rồi?

Thiên Vũ (Joy) : Nguồn gốc bí ẩn, bạn thân nó, cung chiều nó, và biết nhiều bí mật về nó.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bắt Đầu

Reng~ ...

Chuông đã reo. Ken bước vào lớp với tâm trạng trống rỗng. Càng ngày cậu càng hiểu không thể thiếu hình bóng nó được. Nguyên, Nguyệt, Tuấn bước vào sau, nhìn ghế nó trống trong đầu mỗi người đều lo lắng. Còn Bori và hân thì không khỏi thắc mắc nhưng cũng không nói gì. Jan và Tris cứ hỏi Ken, bỗng..

Gầm!!!

Ken đập bàn rõ phát mạnh. Jan và Tris giật cả hồn, Ken lấy balo rồi đi ra khỏi lớp, ngừng Ken đứng lại 5s bảo Tris :

- Nhớ gọi cô bé

Chưa kịp hoàn hồn, Tris lấp ba lấp bắp trả lời "V.. Á.. N.. G. "

Mấy người trong lớp chả hiểu mô tê sau đó bàn tán xì xào.

Còn bên nó

- Êk mày, chuyện trả thù người đó mày định làm gì? (Joy)

- Mày có sáng kiến? (Nó liếc mắt, cười đều cậu)
- Mày bớt nhìn tao và cười kiểu đó đi. Mà mày sẽ định ở đây mấy hôm?
- Để tao suy nghĩ. Ờm 1 tuần. Ra ga-ra đi rồi nói tiếp.
- Ok. Tao hiểu.
- Mày hiểu gì?
- Thì lại nhà bama mày thông báo để họ đừng lo lắng chứ gì?
- Giỏi. Ok Go

Đến nhà bama nó, nó và cậu bước vào những người xung quanh bàn tán vì rất ít khi cô chủ họ dẫn người lạ về nhà .

- Ah~ bama....

Nó vừa thấy bama nó tức tốc chạy lại ôm họ nũng nịu.

- Ôi trên. Con gái baba đây mà làm bama lo muốn chết.
- Con đi mà không thông báo trước làm ai cũng lo dù con có gọi điện nhưng vẫn lo giờ mama chóng mặt rồi nè.. Ôi trời đầu tôi đau quá (Mama giả vờ, để tay lên trán làm như thật)
- Có sao không mama? (nó lo lắng hỏi)
- Hahaha... (Mama vs baba nó cười)
- Đùa con? (Nó bồng nghiêm lại, vì nó sợ cũng như ghét đùa)
- Thôi bama xin lỗi. Ừ mà cậu trai trẻ này là ai?

Nghe nhắc đến tên, Joy gật đầu chào

- Giới thiệu bama, đây là bạn thân con
- Bạn thân? Con có bạn thân từ khi nào?
- Dạ thì...
- Cô chủ có bạn kìa?
- Mà còn bạn thân nữa? (mọi người xung quanh xôn xao)
- Im cho tôi. Sẵn tiện tôi thông báo, tôi sẽ vắng mặt trong 1 tuần và tuyệt đối không được báo cho Ken biết.

Mọi người lật đầu lia lịa sau đó giải tán

- Con đi đâu Thiên?
- Con có việc bận, sẽ đi vài ngày, hôm nay con đến đây để thông báo để bama đừng so.
- Con nhớ giữ gìn sức khỏe nha. Ừ mà con cầm lo thuốc này đi, tuy không chữa được bệnh đau đầu của con nhưng mỗi lần con lên cơn đau đầu thì cứ uống nó. Nó là một loại thuốc giảm đau duy nhất mà ba làm ra theo chứng bệnh của con. Nhưng chỉ tạm thời.
- Vâng. Con rõ rồi ạ
- Mà con chưa giới thiệu tên tuổi cậu bé này.
- À cậu ấy tên Thiên Vũ. Con quen biết cậu ấy lâu rồi, có dịp con sẽ kể cho bama nghe. Giờ con đi đây. Bye, hai người nhớ giữ gìn sức khỏe.
- Con chào 2 bác.

Joy cũng chào rồi hai người phi thẳng ra xe.

- haiz thằng bé Ken lại có thêm một địch thủ
- Không biết là thù hay bạn ông nhỉ?
- Thôi, tuổi trẻ chúng nó mà, quan trọng đừng tổn hại đến bảo bối chúng ta thôi, dù có là người quen hay thân đều phải trả giá.

- Ủ ông.

Nó và cậu đã vào xe.

- Mà nghĩ cách gì?

- Hôm nay, tao mới điều tra rồi, người đó thường đứng vào chiều tối nay đi tập bóng rổ một mình ở công viên gần nhà tao. Mà hiểu ý tao chứ?

- Ok. Để coi chị mà tối nay biểu diễn

Lúc này Ken mới vừa về đến nhà (số nhỏ) _ (uk mà Ken chuyển qua Việt Nam sống chung với nó và bama nó) . Cậu tự nhốt mình vào phòng và không biết chuyện gì xảy ra cả :))

18h

Đến nơi.

- Êk, con heo, êu

Nó ngủ gật trong xe

- Cái con heo này tỉnh dậy coi, êk

- Hừm? Chuyện gì?

- Chuyện gì giờ này nữa. Mà định bỏ lờ à?

- Tao biết rồi. Mở cửa, mà ở trong đó đi

- Ủ

Bước ra khỏi xe nó hít vào ngum khí lạnh, khiến nó ho sặc sụa, khí lạnh truyền đến phổi làm nó đau. Joy hoảng hốt định mở cửa xong ra thì nó ra hiệu bảo không Sao và bảo cậu đi. Joy cũng đành chấp nhận

Bước đến ghế ngồi gần chỗ hần

- Hắc xì. Hắc xì

Do bộ đồ nó đang mặc không chống nổi không khí lạnh ban đêm. Nó đang hắc xì liên tục ==

Hần nghe có tiếng người gần, quay lại bắt gặp nó, phản xạ tự nhiên nó cũng quay lại. Mắt đụng chạm nhau. Bỗng có gì nhói. Nó lại ho liên tục. Hần bỗng nhiên bị luyến huyễn, kéo áo khoác đang mặc trong người chạy lại chỗ nó.

- Nè. Đồ băng. Cảm lấy

- Đồ băng? (Nó nhìn cậu đầy hắc tuyến)

- Cô thôi mỗi lần nhìn tôi bằng ánh mắt đó Đi. Không cảm thì đừng trách

Nói xong, cậu lấy khoác lên người nó. Nó hốt hoảng định vùng vẫy nhưng lại ngồi yên. Hơi thở của hần pha vào cổ nó khiến nó nóng đỏ mặt nhưng nhanh trở lại như cũ.

- Xong. Được rồi. Tại tôi thấy cô ho quá nên giúp đừng hiểu lầm

- Tôi hiểu lầm gì?

- Không gì. Tôi có thể ngồi xuống"

- Ủ.

- Cộc lốc nhĩ?

- Hừ?

- Trả ơn tôi

- Trả ơn?

- Cho cô mượn áo khoác

Nó suy nghĩ một lát

- Muốn gì?

- Giờ tôi chưa nghĩ ra. Đến lúc nghĩ ra tôi sẽ nói

- Ừ

- Cô đúng là đồ băng

- Bỏ danh xưng đó (nó liếc xéo hấn)

- Tại Sao?

- Không thích

- Tại Sao không thích?

Nó quay sang nhìn hấn, hấn bỗng bất ngờ, nó đưa khuôn mặt sát gần mặt hấn

- Tôi sẽ giết cậu nếu muốn (nó cười đều)

Hấn bối rối, nhưng nghe câu nói của nó hấn hùng hồn đáp lại

- Cô chắc chứ?

- Không!!

- Nè. Cô vừa thôi nha

- Tôi Sao?

- Hừ!! Ừ mà hồi sáng ông đi chung với cô mặt như đưa đám, tôi nghĩ người đó quan trọng với cô nên nói.

- Ừ

- Cô thật là!! Cô biết được tôi noi chuyện với cô là phước lắm rồi (Cậu cũng thật chẳng hiểu Sao lại muốn nói nhiều với nó như vậy, do con người nó quá kì bí hay hấn muốn thăm hỏi ánh mắt mà lúc nào nó cũng dành cho hấn)

- Phước Sao?

- Nè. Cô quay mặt qua đây

Nó quay sang, mắt lại đổi mắt. Chừng 5 phút

- Kêu tôi Sao không nói?

Chụt...

Chát...

Nó hoảng hốt tát vào mặt hấn rõ đau.

- Bị khủng? Há? (chữ há nó la rất to)

Ở khúc nào đó Joy đã thấy hết, cậu định chạy theo lại nhưng cậu biết sẽ làm vỡ kế hoạch của nó. Dù đây là không có trong dự tính

- Tôi chỉ hôn má thôi. Làm gì tát tôi

Nó bối rối, chỉ tay vào hấn

- Ai cho ông?

Bỗng nhiên nó bị kéo vào lòng hấn

- Tôi cho.

Nó vùng vẫy nhưng bị hấn ôm siết chặt không thể thoát ra

- Cô mà còn vùng vẫy, tôi sẽ càng siết chặt

Nghe vậy nó cũng dừng. Nhìn Lên hấn (lùn)

- Bây giờ muốn gì?
- Tôi đã biết cô trả ơn thế nào rồi. Cô hãy làm bạn gái tôi
- Há? ~~~ (lại ngoài dự tính, nó không nghĩ hôm nay sẽ bị mắc câu)
- Há gì hả?

Bỗng nhiên nó im lặng. Thấy nó vậy cậu cũng buông nó ra, bỗng

- Ừ
- Cô chịu ư?
- Vậy không?
- OK em chính thức là bạn gái tôi.

Hắn lại ôm nó siết chặt. Bản thân hắn cũng không rõ tại Sao mình lại phản khởi đến vậy.

- Đau
- À tôi xin lỗi. Để tôi đưa em về nhà.
- Thôi. Tôi chỉ ra đây hóng mát thôi, ông làm gì làm đi
- Ông gì mà ông? Là anh mới đúng. Em cảm lạnh như vậy mà ra ban đêm hóng mát cho chết à
- Tôi thích. Ông đi về đi, tôi ngồi đây một lát
- Nghĩ Sao tôi để bạn gái mình ở đây trong khi cô ấy bị cảm lạnh. Ừ mà em xưng ông nữa thì tôi ôm em nữa đấy.

Nhìn cậu

- Chứ Sao?
- Kêu tôi bằng anh.. Là anh đấy
- Ừ anh

Trong lòng hắn mừng như điên, nhưng ngoài mặt như thường

- Vậy em không chịu thì thôi. Anh bảo taxi chở em về

Lường lự một hồi

- Ừ, cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tâm Trang Của Ken (Xưng Tôi)

Mấy ngày nay em ở đâu, tôi cứ mãi tìm em, tìm em đến mơ hồ, tôi cũng không về nhà cũng không để ý là di vượn em có tìm em hay không. Cho đến khi tôi nghe được, một lần, chị Phương bảo với ai là em đi đâu và giấu không cho anh biết, anh cũng hiểu. Nhưng anh không thể ngừng tìm em. Em trốn tránh anh sao? Anh càng không hiểu nổi chính mình. Anh cũng biết em coi anh là thể thần Đức Nam, nhưng anh vẫn muốn làm điều ấy. Nếu có ai bảo anh đại khờ, thì anh chấp nhận anh khờ. Anh không biết đã thích mà hình như đã yên rất nhiều từ khi nào. Lần đầu tiên gặp em ở nhà dì, anh đã bị em cuốn hút từ khi nào, anh cũng biết em không phải con ruột họ. Lúc em ở nhà Misa, để thi đại học, anh lại được tiếp xúc với em nhiều hơn, anh cảm thấy chỉ cần khoảng cách chút nữa là anh có thể đến với em. Nhưng anh cũng biết trong tìm em khi ấy, đã chót thích em trái anh. Hai đứa em thích nhau mà không quan tâm gì cả, đến khi em biết em không phải con ruột, em với Đức Anh lại càng thân thiết hơn. Anh cảm thấy em thật xa vời. Em rất xinh đẹp, nhưng cũng rất xa cách. Khi chứng kiến em trai anh chết, tìm anh đau lắm, càng đau hơn khi thấy em không còn là em nữa, tóc em biến đổi, đôi mắt đau khổ, anh lúc đấy vừa khiếp sợ nhưng lại đau cực kì đau, tìm muốn ngừng đập khi thấy em như thế. Càng sau này, anh càng lún sâu vào tình yêu không hồi kết của chính mình. Mỗi lần, em ngủ, em đều thấy ác mộng, nước mắt em cứ trải dài trên má, tay em nắm chặt anh, anh lúc ấy ôm em để em yên vào giấc, lúc ấy anh cảm thấy anh có thể là anh khi che chở em trong giấc ngủ. Tuy tính em lúc đầu đã lạnh nhưng không như bây giờ, sự lạnh giá khiến người khác vừa sợ khiếp đảm vừa thương xót. Anh cũng từng suy nghĩ "Thiên, em từng thích anh, dù một chút chưa? " nhưng gạt bỏ qua. Anh tìm kiếm những ngõ ngách, anh cũng sang tận Italia và Nhật để tìm em nhưng cuối cùng lại không thấy em.

"THIÊN À! ANH NHỚ EM"

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tái Phát

Taxi đến.. Nó cứ việc liệu theo ý hấn, khi taxi lái đến ngã ba thành phố thì nó bảo dừng và gọi điện cho Joy. Nhìn bầu trời đầy sao, nó lại nhớ những đêm mà nó với Kin cùng ngồi ngắm sao, tình yêu đó rất thuần khiết và trong sáng cho nên nó càng hận hơn người đã gây ra cái chết người mà nó yêu..

- Hey!! Làm gì mà kêu nay giờ không nghe vậy?

- Xe mày đâu?

- Tao này ngồi ở trong đó kêu mày có nghe đâu, làm tao phải lết cái đôi chân nè(Joy kêu nó lúc ngồi trong xe, vì nó không nghe thấy nên phải ra ngoài kêu nó)

- Joy..

Nhìn cậu, cười giễu

- Sao.. Mày có gì à?

Joy nhìn nó lo lắng hỏi. Nó lại nhìn lên bầu trời

- Nếu như hấn ta chết thì Kin sẽ vui phải không

- Mày hôm nay sao vậy, mày đã nói với tao là dầy vò hấn thôi mà

- Tao á? Tao đang rất nhớ Kin. Thôi mày về đi. Tao đi tìm Ken

- Thiennnnnnnnnn Mày lại nữa à? Mày coi Ken thật sự là thể thân Kin thật à? Còn tao? Hiện tại mày buồn, có tao ở đây, tao có thể làm chỗ dựa cho mày, mày coi tình bạn chúng ta là gì à?

Joy phẫn nộ, thét với nó. Nó đắm chiều nhìn Joy

- Thét? Mày không hiểu tao à? Mày không về thì ở đây đi. Tao đi tìm Ken.

- Haiz.. Tại tao hơi nóng.. Xin lỗi

- Tạm biệt..

- Thiên ...

Nó vẫn bỏ đi dù cho Joy cứ gọi.. Đi quãng đường xa chỗ Joy..

- Học ...học ... Minh phải đến bệnh viện

- Học.. Chú quan gia ra đón ra đến chỗ baba.

Đường xxx.

Nó ngồi xuống dựa vào cây to phía sau, thật ra nó có ý nói với Joy để Joy đừng thấy bộ dạng nó bây giờ. Thật thảm hại. Lúc đó nó lên cơn đau tim, nhưng vẫn còn trụ được giờ nó sắp không chịu nổi.

- Cô chủ, cô chủ. Cô chủ.. Cô đừng ngắt

- Tôi chưa ngắt. Đưa tôi đến bệnh viện của baba

- Vâng

Bác quản gia ôm nó, đưa vào xe. Rồi chạy với tốc độ nhanh chưa kịp gì thì đến bệnh viện

- Đầu, Thiên, con tôi đâu

- Bà chủ đừng nóng vội.

- Mau mau đem vào phòng cấp cứu ngay. Bà nó chờ sẵn ở đó

- Vâng.

Phòng cấp cú mở sẵn chờ nó

- Đưa con bé cho tôi

- Vâng

- Học.. Học.. Thiên, em ấy sao rồi đi

- Thiên ở trong đó

Chuyện nó bị lên cơn đau tim thì cả nhà nó biết cả rồi, Ken vừa hay tin là chạy tức tốc lại bệnh viện này. Mọi người ai cũng lo lắng cho nó.

Khoảng nửa tiếng sau

- Ting.

Mọi người giật tỉnh. Cửa phòng mở ra

- Yên tâm, con bé không sao rồi. Nhưng có lẽ tìm một trái tim phù hợp với con bé sớm, nếu không con bé sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi thứ như sắp đổ, vậy nó phải thay tim biết tìm đâu trái tim hợp với nó?

- Không còn cách khác hả ba nó?

- Chắc không.

- Tại sao số con bé khổ thế này

Ken nghe cũng chấn động, tất cả mọi người bây giờ đều mang tâm trạng lo lắng. Phải tìm được tim phù hợp để ghép cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Băng Lãnh Và Sự Chết Chóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.